

NEREDE DURUYORSUNUZ-“LİBERALLER” NE KADAR LİBERAL?

Münir Aktolga
Şubat 2008

İÇİNDEKİLER

EVET, HANGİ TARAFTASINIZ	2
27 MAYIS: KARŞI DEVRİM Mİ “ÖZGÜRLÜKLER ORTAMI” YARATICISI MI?	3
TÜRKİYE “SOL”UNUN DİYALEKTİĞİ	4
DARBELER VE TOPLUMSAL GERİYİ BESLEME-feedback- SİSTEMİ	7
12 MART, 12 EYLÜL VE SONRASI	7
YENİ DÜNYA DÜZENİ, İÇ DİNAMİK-DIŞ DİNAMİK	9
AVRUPA BİRLİĞİYLE BÜTÜNLEŞME PROJESİ TÜRKİYENİN.....	10
MEDENİLEŞME PROJESİDİR	10
EVET, TÜRKİYE'DE İKİ TÜRKİYE VARDIR.....	11
AMA BİR DE BU İKİ TARAF ARASINDA KALANLAR VAR DEMİŞTİK	11
BİR DE “LİBERALLER” VAR.....	13
TÜRKİYE'DE SINIF MÜCADELELERİNİN DİYALEKTİĞİ	19
TÜRBANA GELİNCE	21

“Türban yasağının kalkmasını isteyenler arasında bir görüş ayrılığı çıktı. Bazıları bu yasağın kalkmasını koşulsuz destekledi. Bazıları da biraz mesafeli durdu”¹.

Tartışma böyle başladı, ama burada durmadı. Görünüşe bakılırsa pek duracağı da benzemiyor. Anlaşılan o ki, “liberallerin” kendilerine “Marksist-liberaller” diyen “sol” kanadı “AK Parti ile ipleri koparmanın vaktinin geldiği” kanısında. Öyle ki, bunlara göre, bu konuda kendilerinden farklı düşünenler “kurşun askerler” olarak AK Partinin peşinden sürükleniyorlar².

Ertuğrul Özkök kıs kıs gülüyordur herhalde bu işle! TÜSİAD’cı demokratların ise eteklerine zil takıp oynamaya başladıklarını görür gibiyim!..

Önce şunu söyleyelim: “Türban sorunu” falan deniyor ama, eğer sorun sadece “üniversitelerle sınırlı bir türban sorunu” olsaydı, o zaman tartışma bu kadar büyümezdi! İşin içinde başka hesapların da olduğu anlaşılıyor! Şimdi de, artık “vakti geldi” diyerekten bunlar açığa vuruluyor anlaşılıyor!. Ey türban sen nelere kadırmışsin meğer! helal olsun sana ve de yaşasın “liberal Marksizm”!..

Doğrudur, türban ülkemizin tarihsel gelişme süreci içinde “üniversiteli kızların başlarını örtmeleri sorunu”-“bir üniversite sorunu”- olmanın çok ötesinde bir anlama sahiptir. O adeta, Türkiye’de iki taraf arasındaki bir turnusol kâğıdı rolü oynuyor!. Nerede duruyorsun, hangi taraftasın sorusunun cevabı türban karşısındaki tutumla belli oluyor!...

¹ Ahmet Altan, Taraf Gazetesi, 14 Şubat 2008

² Mehmet Altan, Star Gazetesi..

Çünkü, Türkiye’de siyaset meydanında ne söylediğinin tek başına hiçbir önemi yoktur! Herkes herşeyi söyleyebilir! Kendine “sağcı”da diyebilirsin, “solcu”da, “liberal”de, “ulusalcı”da, bunların hiç önemi yoktur! Çünkü, Osmanlı artığı Devlet’in, “sağcıları” olduğu gibi, “solcuları” da vardır Türkiye’de! Hem tavşana kaç der bunlar, hem de sonra tazıya yakala!.Böyle bir ortamda kimin nerede durduğunu, niyetinin ne olduğunu nasıl anlayacaksın ki?

Bu arada, bunlara ek olarak bir de TÜSİAD “liberalizmi” var tabii, onu da ihmal etmemek gerekiyor! Hem Türkiye’nin demokratikleşme-Avrupa Birliği’yle, dünyayla bütünleşme sürecinden yanadır bunlar, ama hem de, bu sürece paralel olarak ortaya çıkan gelişmelerden rahatsızdırlar. Bir yanlarıyla, artık eski devletçi müttefiklerinden ayrılmak-kopmak zorunda olduklarının farkındadırlar; ama diğer yanlarıyla da, aşağıdan yukarıya doğru yükselen Anadolu kapitalizminin karşısında sahip oldukları mevzileri kaybetme korkusuyla, bir türlü eski devletçi koruyucu kalelerini terketmeye yanaşmazlar! Devletçi elitin içinde yetiştikleri-büyüdükleri için, kültürel bazda-yaşam bilgileri temelinde- birtürlü çıkamazlar bu kabuğun içinden..

Bu nedenle, önemli olan ne söylediğin, ya da ne istediğin değildir bu ülkede, NEREDE DURDUĞUNDUR; kimin ne olduğunu, ne istediğini, neyi temsil ettiğini belirleyen tek ölçü onun nerede durduğudur. Ya da hangi tarafta bulunduğuudur.

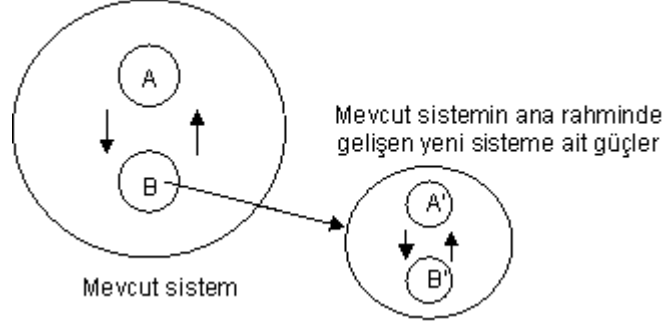
Tek başına düşünmek de yetmiyor “taraf” olmak için bu ülkede! Çünkü, “öbür taraftakiler”de düşünüyorlar! Hangi tarafta olduğunuzun belirlenmesinde içinde bulunduğunuz bilinçdışı yaşam bilgileriniz de (kültürel zemin de) rol oynuyor. Ve işte türban da zaten tam bu noktada bir turnusol kağıdı görevini yerine getiriyor! İnsan bilişsel bir hayvan olduğu için, dili her yana dönebiliyor; bilişsel yanını-farkında olduğu yanını- allayıp pullayarak çeşitli kılıklara girebiliyor; ama bütün bunları yaparken, kimliğinin farkında olmadığı yanını-bilinçdışını saklayamıyor. Türban da bilinç dışıyla bilincin arasındaki sınırları belirleyerek bu noktada önem kazanıyor...

EVET, HANGİ TARAFTASINIZ

Önemli olan nerede durduğunuzdur demiştik! Bu nedenle, önce şu duruş ve taraf sorunlarını dünden bugüne gelişimi içinde ele almaya çalışalım:

Evet, Türkiye’de iki Türkiye ve iki taraf vardır³. . Birinci Türkiye eski Türkiye’dir. Birinci taraf da bu eski Türkiye’nin tarafıdır. Aşağıdaki şekilde bunu bir AB sistemi olarak gösterdik. Buradaki A, Osmanlı artığı Devlet Sınıfı’dır, B de “Yönetilenler”, yani “halk”. Çoğunlukla, “İslamcı-geleneksel Türkler” ve “Kürtler”den oluşan “halk”. 1923 te kurulan Cumhuriyetimizin yapısı budur.

³ Aslında bu, bütün toplumlar için böyledir!. Çünkü her toplum-sistem-kendi içinde kendi inkârıyla birlikte varolur. Yani daima iki taraf vardır ortada. Bu nedenle, eğer „farkında olarak“ yaşamak istiyorsak (farkında olmadan da yaşanılır) önce hangi tarafta durduğumuzu-hangi tarafa ait olduğumuzu görebilmemiz gerekir. “Görebilmemiz” diyoruz, çünkü insanın hangi tarafın içinde bulunacağı sadece iradi bir sorun değildir; insan sadece iradi bir çabayla içinde bulunduğu tarafı da değiştiremez. Kimin nerede bulunduğu-durduğu-maddi süreçlerin sonucudur...Yaşam bilgileri-kültür de öyle; onlar da gene maddi hayatın içinde şekillenirler-oluşurlar. Yaşam bilgileri kitaplardan uçarak beynimize dolmazlar yani!..

Ama bir de yeni Türkiye var! Bunu da şekilde A'B' olarak gösterdik. Eski Türkiye'nin içinde, onun ana rahminde gelişen modern-kapitalist Türkiyedir bu da. 1950' lerle birlikte adım adım eskinin içinden-"halkın bağrından", ana rahminden- tıpkı bir çocuk gibi (burjuvasıyla, işçisiyle birlikte) çıkıp gelen Anadolu kapitalizmi'nin Türkiyesi.

1950 DP hareketi, eski sistemin bağrında gelişen Anadolu kapitalizm'inin güçlerinin (A'B'), mevcut sistemin (AB) içindeki "halk" la (B) birlikte gerçekleştirdikleri bir devrimdir. En azından, zamana yayılarak gelişen burjuva devrimi sürecinin önemli bir parçasıdır. Osmanlı tarihi de dahil olmak üzere, tarihimizin ilk sosyal devrimidir⁴.

27 MAYIS: KARŞI DEVRİM Mİ "ÖZGÜRLÜKLER ORTAMI" YARATICISI MI?

1950 DP iktidarı, sistemin sivil toplum-kapitalist toplum zeminine oturması, yumurtanın kabuğunun çatlayarak, civcivin ortaya çıkmaya başlaması olayıdır dedik. Ama olay burada bitmez ki! "Devleti kuranlar"⁵, "Devletin asıl sahipleri" bu türden bir gelişmeyi içlerine sindiremedikleri, kabul edemedikleri için, bütün bu olup bitenleri hemen, "Devlet elden gidiyor" diye algırlar. Ve "Devleti bu beladan kurtarmak için" planlar yapılmaya başlanır! Osmanlı'dan kalma "Ya Devlet başa ya kuzgun leşe" çarkı işlemeye başlar! 27 Mayıs'a böyle gelinir.

27 Mayıs 1960 darbesi, "gelişen kapitalizmin mülksüzleştirdiği orta sınıfların, şehir ve köy küçük burjuvazisinin direnişi" midir? Eskiden böyle "Marksist tahliller" yapardık! Keşke öyle olsaydı!! Hani nerde o darbe yapacak kadar örgütlü "şehir ve köy küçük burjuvazisi"! Bunlar hep "batıcı-solcu", ayakları havada, Türkiye'yi, Türkiye tarihini, toplumunu tanımayan "tahlillerdir"! 27 Mayıs, Devlet Sınıfının, "Devleti kurtarmak" için Anadolu kapitalizmine karşı, sivil topluma karşı ayaklanmasıdır. 1960'lar Türkiyesinde, iktidardan uzaklaştırılmış, ama halâ toprakların ve ekonominin yüzde 60-70 'ine sahip bir Devlet ve Devlet Sınıfı vardır ortada; sen bunu görmüyorsun da, "mülksüzleşen küçük burjuvaziden" bahsediyorsun! Neden? Çünkü böyle "Devlet Sınıfı" diye bir sınıf yok Batı'da da ondan!. "Sol klasiklerde" yok böyle bir kavram! Koskoca bir ülkeyi Batı'dan alarak türettiğin kavramların içine hapsederek açıklamaya çalışıyorsun! Ve bunun adına da "ilericilik" "solculuk" diyorsun; sonra da ortalığı birbirine katıyorsun şımarık çocuklar gibi! Kimsin sen, nereden çıktın, nereden buluyorsun bu gücü? "27 Mayıs Anayasası'nın getirdiği demokratik özgürlükler ortamından" mı? Nedir o zaman bu "demokratik özgürlükler ortamı"? Nasıl bir "sol", ya da "işçi sınıfı hareketi"dir ki bu, öyle yukardan açılan bir kanalın içinde "gelişmeye" başlıyor?

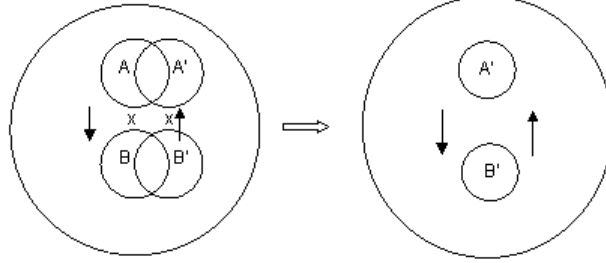
Askerler bir darbe yapıyor. Halkın oylarıyla iktidara gelen bir hükümeti deviriyorlar. Sonra da, "demokratik" bir anayasa hazırlatarak, bir "işçi sınıfı hareketi"nin-"sol"un gelişmesine zemin hazırlıyorlar! Burada tuhaf olan birşey yok mu sizce! Dünyanın her yerinde demokratik

⁴ Daha ayrıntılı bilgi için bak: "Bilişsel Tarih ve Toplum Bilimlerinin Esasları, İlkel Komünal Toplumdan Bilgi Toplumuna ve Türkiye-" www.aktolga.de

⁵ "Devlet" kelimesini kasten büyük harfle yazıyoruz. Çünkü bu "Devlet" Osmanlıya özgü başka bir Devlettir!..

haklar uzun mücadelelerin sonunda elde edilirken, bizde, darbeyle işbaşına gelmiş, ve ne olduğu belli olmayan bir “asker sivil aydın zümre” yukardan bunları bize armağan ediveriyor! Ve biz de bu durumu hiç sorgulamıyoruz! Daha doğrusu sorgulayamıyoruz! Neden? “Marksizmi bilmediğimiz için”mi?

Olayın iki boyutu vardır. Birincisi, sivil toplumun, Anadolu kapitalizminin kendi iç çelişkilerine yöneliktir:

Her şeyin (her AB sisteminin) kendi içinde potansiyel olarak kendi inkarını (A'B') ürettiğinin resmidir!

Adı “Anadolu kapitalizmi”de olsa (şekilde A'B' sistemi), bu da gene bir kapitalist oluşumdur sonunda. Burjuvazi (şekilde A') ve işçi sınıfından (gene şekilde B') oluşmaktadır. Sınıf mücadelesi de bu sistemin iç dinamiğinin işleyiş biçimidir. 1950'lerle birlikte iktidarı Anadolu kapitalizmine kaptıran Devlet Sınıfı, “düşmanımın düşmanı dostumdur” mantığıyla, “ortak düşmana” karşı cepheyi genişletmek amacıyla, Anadolu kapitalizmine-ve burjuvaziye karşı işçi sınıfı hareketinin ve diğer toplumsal muhalefetin yolunu açar! Ve kendisini, “kapitalizme karşı onların demokratik haklarının hamisi” gibi gösterir. Bu arada, Batı'dan çığ gibi bilgi akışını, sol literatür-kaynak çevirisini de hesaba katarsanız, kısa süre içinde Türkiye'de, Batı değerlerine göre biçimlenmiş, Jön Türk geleneğine uygun olarak, yukardan aşağıya doğru, “Anadolu kapitalizmine” düşman, Devlet Sınıfı dostu bir “sol”-“aydın” tabaka oluşur-oluşturulur. Devlet, sınıf, sınıf mücadelesi anlayışını Batı dillerinden çevrilen sol kitaplardan öğrenen, Türkiye'yi tipik bir Batı ülkesi gibi algılayan yeni tip bir “solcu” jön Türk neslidir bu. Cumhuriyet'ten sonra yeni Devlet Sınıfı haline gelen eski jön Türk kuşağı, kendi “solcu” takipçilerini yetiştirmektedir adeta!

TÜRKİYE “SOL”UNUN DİYALEKTİĞİ

Burada çok önemli bir nokta var. Gelişen Anadolu kapitalizmiyle birlikte, bu sivil toplum zemininde sınıf mücadelelerinin de ortaya çıkması, Anadolu burjuvazisinin, karşısında, kendisine karşı direnen, daha çok ekonomik, demokratik, siyasal hak talebinde bulunan bir işçi sınıfı hareketini bulması doğaldır. Doğal olmayan, bu potansiyelin kendi varoluş zeminine, sivil toplum zeminine karşı Devlet Sınıfının yürüttüğü mücadelede bir yedek güç haline gelmesidir. Eğer Türkiye'deki Devlet Sınıfı, Osmanlı artığı, toprakların ve üretim araçlarının büyük çoğunluğuna sahip (Devlet adına tabi) antika bir sınıf olmasaydı, eğer Türkiye'nin önündeki problem de bu antika yapıdan kurtularak modern bir sivil toplum haline gelmek olmasaydı, yani Türkiye'nin önündeki sorun kendine özgü bir burjuva devrimi sorunu olmasaydı (Türkiye, Batı toplumları gibi burjuva devrimini çoktan tamamlamış bir ülke olsaydı), o zaman birçok şey farklı olabilirdi. Ama Türkiye daha sırtındaki antika kabuğu atamamış bir toplumdur, bunun mücadelesini veriyordu. Sen tut, böyle bir durumda iken, “kapitalizme karşı” “ilericilik” yapıyorum diyerek kendi bindiğin dalı kes, ve, “o da burjuvaziye karşı” diyerek, Devlet Sınıfını kendine doğal müttefik olarak gör! İşte, Türkiye sol'unu askeri darbeleri desteklemeye götüren, “kapitalist olmayan yol” gibi, kendi varoluş koşullarına ters bir yola sokan mantık budur.

Ama bütün bunların sadece Marksizm konusundaki “bilgi eksikliğinden” kaynaklandığını düşünmek, yani olayı sadece “sol”un bir hatasına indirgemek de yanlış! Olayın bir de

Marksizmi ilgilendiren boyutu vardır ki, bu konuda konuşabilmek malesef her babayiğitin harcı olmuyor!. Çünkü haşa, dinsiz kalmak korkusu var işin içinde!

“Solcu”-“Marksist” olmak, üretim araçlarının mülkiyetinin bütün topluma ait olduğu (toplum adına da tabi devlete) bir sistemi istemek, bunun için mücadele etmek olunca, devrim anlayışı, burjuvaziyi ve kapitalist sistemi zorla yok ederek, üretim araçlarının toplum-devlet mülkiyetine dayanan böyle bir sistemi yaratmak olunca, zaten devletçi olan bir düzeni ve bu düzenin koruyucusu olan bir Devlet Sınıfını, Devlet anlayışını niye karşına alacaksın ki!. Onları “asgari müttefik” olarak ilan edersin olur biter!.. İşte, Osmanlı ve Türkiye tarihi üzerine bu kadar emek harcamış olan bir Doktor Kıvılcımlı’yı bile yönlendiren kahredici diyalektik budur! “Marksizmi yaratıcı bir şekilde Osmanlı toprağına uygulayarak”, Devlet Sınıfıyla ittifaka dayanan “orijinal bir devrim modeli” oluşturursun iş biter! 1971’lerin 8-9 Mart darbeciliğinin altında yatan mantık budur. 1973 Mart’ında general Gürler’in cumhurbaşkanlığını destekleyen mantık da bu mantıktır. Arada nüanslar olsa da, şimdiye kadar Türkiye’de “sol”un bütün çeşitlerini yönlendiren mantık, devrim anlayışı bu olmuştur. Yani, Türkiye’deki “solcuların” Marksizmle Atatürkçülüğü birbirine karıştırmaları sadece onların Marksizm konusundaki bilgisizliklerinden kaynaklanmıyordu!⁶

“Sol”un anavatanlarında, Batı’lı ülkelerde burjuva devrimi çoktan tamamlanmış olduğu için, oralarda durum farklıdır. “Sınıf mücadelesi” dediğin zaman bunun ne anlama geldiği açıktır oralarda. Çünkü, ne bizdeki gibi bir Devlet Sınıfı vardır orada, ne de devletçi bir düzen! Feodalizmin tarihin çöp sepetine atılışıyla birlikte sınıflar mücadelesi kapitalist toplum zemininde aracısız olarak yürümektedir. Bir yanda burjuvazi vardır, diğer yanda da çalışanlar, işçi sınıfı. Ama bizde öyle değil ki! Bizde halâ, Batı’daki feodalizmin yerini tutan antika devletçi bir düzen varlığını sürdürmektedir. Türkiye halâ burjuva devrimi aşamasındadır. Önce bu kabuğun kırılması, sivil toplumun özgür hale gelmesi lâzımdır. Bu nedenle, bizdeki “solculuk”la Batı ülkelerindeki sol arasında büyük farklar vardır. Bizde, sanki bulaşıcı bir hastalık gibidir “solculuk”! “Devletçi” olmakla, “ulusalcı” olmakla özdeşir! Sivil toplumun karşısında olmaktır. Dünyaya kapılarını kapatmaktır. “O da esas düşmana, burjuvaziye karşı” diyerekten, Devlet Sınıfının peşine takılmaktır; “yolu ona açtırarak”, açılan bu yoldan “ilerlemek” hastalığıdır! Bütün o “solcu”-devletçi, “kapitalizm karşıtı” “sivil toplum örgütleri”nin yakalandığı hastalığa yolaçan virüs budur!

“İşçi sınıfının dünya görüşünü savunmak” demek, “burjuvaziye karşı olmak” demek değilmiydi, al işte sana fırsat! Marksist devlet teorisi ortadaydı! Devlet, hakim sınıfın örgütü değil miydi? Kimdi peki hakim sınıf Türkiye’de? “Devlet Sınıfı” mı? Ne demektir “Devlet Sınıfı”, Marksizm’de böyle “Devlet Sınıfı” diye bir kavram yoktu ki! “Bürokratlardan” bahsedilebilirdi en fazla! İktidar feodallerin elinde olmadığına göre de, iktidarda olan sınıf, son tahlilde, burjuvaziydi. Bu nedenle, devlet de son tahlilde burjuvazinin devletiydi! Devlet burjuva devleti olunca, o zaman tabi darbe yaparak iktidarı ele geçirenler de, “gelişen kapitalizm karşısında mülksüzleşen şehir ve kır küçük burjuvazisini temsil eden asker sivil aydın zümre” oluyordu! “Esas sınıf düşmanı” burjuvazi olduğu için de, bunlar devrim yolunda işçi sınıfının, solun tabii müttefikleri oluyorlardı! Ama sadece bu kadarla da bitmiyordu iş! Bir de ortada koskoca bir “Sosyalist Sistem” vardı. Kapitalizme karşı çıkan bu “orta sınıflarla”, “şehir ve köy küçük burjuvalarıyla” ittifak yaparak, onları daha da sol’a iterek, bu ittifak zemininde sırtını Sosyalist Sisteme dayayarak, pekâlâ, “kapitalist olmayan bir yoldan” sosyalizme ulaşmak da mümkün olabilirdi!

Sadece 27 Mayıs’la birlikte gelişen “sol” değil, Türkiye’nin tarihi boyunca ortaya çıkan bütün “sol” akımların hepsi de, şu ya da bu biçimde (belirli nüanslarla) aynı diyalektiğe tabi olmuşlar, aynı kurt kapanına düşmüşlerdir. Nasıl ki kapitalizm Türkiye’de, “Baticılık” adı

⁶ Ahmet Altan, Taraf Gazetesi: “Eskiden solcu diye tanınan bir çok insanın bugün katıksız bir faşizmin savunucularına dönüşmesine Marksizm bilgisinin eksikliği büyük rol oynamıştır. Marks’ı bilmediğimiz, tanımadığımız için, biz Atatürkçüleri, devletçileri “solcu” kabul etmişiz. CHP’yi bile sol parti sıfatına layık görmüşüz”.

altında, Batı'dan öğrenilerek, Batı taklit edilerek yukardan aşağıya Devlet Sınıfı aracılığıyla geliştirilmeye çalışılmışsa, "sol" da aynı yolu izlemeye çalışmıştır. Sonunda da ortaya, Devlet Sınıfı'nın uzantısı, iktidar mücadelesinde onun tabii müttefiki, "sol" adı altında, kendini "ilerici", sivil toplumu, halkı "gerici", "cahil" kabul eden yeni bir jön Türk nesli çıkmıştır ("Marksizmi bilsen" ne olacaktı yani, değişecekmiydi bu tablo!)..

Peki ama bu satırların yazarı da bu neslin içinden yetişen insanlardan biri değil midir! Doğrudur! Ama demek ki, bu süreçte zamanla kendi diyalektik inkârını yaratıyor! Aslında benim durumum biraz da istisna bu sürecin içinde! Çünkü, problem benim önüme, "ya çözersin, ya çözersin" şeklinde çıktı!

Müthiş bir olay bu gerçekten! Örneğin ben kendimi düşünüyorum bu sürecin içinde ve anlamaya çalışıyorum: Bütün söylediklerimize inanıyorduk, son derece samimiydik. İnsanın insan tarafından sömürülmesine, ezilmişliğe, işsizliğe, fukaralığa karşı çıkıyorduk. Bütün bu sorunların çözüm yolu olarak da sosyalizmi görüyorduk. Bu iş başka ülkelerde nasıl olmuş diye de Batı dillerinden çevrilen Marksist klasikleri, sol yayınları okuyorduk. Devlet, sınıf kavramlarını bu kitaplardan öğreniyorduk. Türkiye toplumunun tarihsel evrimi falan bunlar "önemliydi" ama, hep ikinci dereceden şeylerdi bizim için! Çünkü Marksizm "evrenseldi". Önemli olan "sınıf gerçeğini kavrayabilmektir". İster Doğu toplumu, ister Batı toplumu olsun, eğer toplum feodal aşamayı geride bırakmışsa, esas olarak artık iki sınıf vardı kapitalist bir toplumda. Burjuvazi ve işçi sınıfı. Ya birinden, ya da diğerinden yana olacaktın, gerisi boştu. Öyle, "Devlet Sınıfı" falan diye bir "sınıf" olamazdı. Marksizmde böyle şeyler yoktu. İşte, Türkiye "sol"unu Devlet Sınıfı'nın peşine takan, onu Devletin bir yedek gücü haline getiren korkunç diyalektik budur.

Bütün bunları İnfomasyon İşleme Teori'sinin⁷ diliyle ifade edecek olsaydık da şöyle dememiz gerekecekti: Türkiye solu'nun, çevreden gelen infomasyonu işlemek için kullandığı-sahip olduğu bilgi, bu sistemin kendi içinde üretilen bir bilgi olmadığından, bilgi sisteme dışardan, Batı'dan aktarılmış olduğundan, bu sol'un sistem içindeki objektif varlığıyla, onun kendine layık gördüğü sübjektif varlığı arasında muazzam bir uçurum bulunur. Objektif olarak o Devlet Sınıfı'nın bir parçasıdır. Zamanında, bir jön Türk ne kadar burjuva devrimcisiyse, o da o kadar "solcu"dur, "işçi sınıfı devrimcisidir". Ama sübjektif olarak, inançlı bir solcudur, devrimcidir o. Çünkü, onun sübjektif varlığını belirleyen sahip olduğu sol-bilgiler Batı'dan aktarma bilgileri olduğundan, dış dünyadan gelen infomasyonlar-etkiler bu bilgilere göre işlenince ortaya çıkan kimlik de "solcu" bir kimlik olur. Onun inancı, bilgisi, reaksiyonları, sınıf mücadelesine bakışı ve bu mücadele içinde oynadığı rol bu "solcu" kimliğini gerçekleştirdiği alanlardır.

Sanki bir maskeli tiyatro gibi! Objektif olarak, bu toplumun içinde bir yerin bir fonksiyonun var. Ama sen, sübjektif olarak, bütün bu varlığını-fonksiyonunu daha başka bir şekilde değerlendirerek, ayrı bir dünyada yaşıyorsun! Örneğin, Devlet Sınıfıyla ittifak yaparak Anadolu burjuvazisine karşı savaşıyorsun. Objektif olarak yapılan iş bu. Ama sen bunu başka bir amaçla, başka bir kimlikle yaptığını iddia ediyorsun! Diyorsun ki, "ben işçi sınıfını temsil ediyorum ve bu yüzden burjuvaziye karşı savaşıyorum". "Eğer bugün "asker sivil ilerici zümreyle" ittifak yapıyorsam, bu, esas sınıf düşmanına karşı yapılan bir ittifaktır"!..

Bir an için düşününüz! Eğer bu tesbit doğru değilse, yani eğer o "asker sivil aydınlar, ilericiler" denilen zümre, öyle "küçük burjuvazinin masum temsilcileri" falan değil de, Osmanlı'dan kalma Devlet Sınıfının bir parçasıysalar, ve eğer Devlet adına, "Devleti kurtarma" adına yapılıyorsa bütün yapılanlar da (ki onlar kendilerini böyle görüyorlar ve bunu da ilan ediyorlar zaten, "devleti kurtarmak için" darbeler yaptıklarını söylüyorlar), o zaman, onların da kafalarından, "enayi komünistler"i kullanıyoruz" diye geçiyordur mutlaka! Kim mi kazançlı çıkıyor bu işten! Ortada değil mi!

⁷ Bak, 4. Çalışma: www.aktolga.de

Hayatta kavranılması en zor olan şey kendi gerçekliğini kavramaktır. Çünkü bu durumda kavrayacak olanla kavranılacak olan bir ve aynı şey oluyor. Aradaki etkileşimi bir uzay-zaman aralığı içinde “farketmek” olanağı kalmıyor. Ve en korkunç diyalektik de, ne olduğunla ne olmak istediğın arasındaki çelişkiyi belirleyen diyalektiktir..

DARBELER VE TOPLUMSAL GERİYİ BESLEME-feedback- SİSTEMİ

İstenilmeyen çıktılarını engelleyebilmek için girdiyi kontrol etmek (yani “feedback”)! İşte 27 Mayıs’çı Devletçi “sistem mühendisleri” bunu yaptılar. Kapitalizmin gelişme yolunu saptırdılar. “Demokratik bir anayasa” getirerek, “sol” dahil, her türlü “demokratik örgütlenmeyi”, “hareketi” “serbest bırakarak”, sivil toplum güçlerini birbirlerine düşürdüler. Burjuvaziye karşı her türlü “demokratik hareket”i “serbest” bırakarak, kendilerinin, burjuvaziyle çelişkisi olan herkesin, halkın, işçi sınıfının dostu olduğunu gösterdiler!

Daha da etkin hale getirilen, “modernize edilen” ikinci “feed-back (geriyi besleme) transfer sistemi” ise, Devlete, Devlet Sınıfına bağlı olarak yetiştirilen “Devletçi burjuvalara” yönelik oldu. Bunların daha da “büyümelerine”, güçlenmelerine olanaklar sağlayarak, Anadolu burjuvazisinin önünü kesecek yeni bir “büyük burjuvazi” yarattılar! Burjuva mı diyorsun, işte burjuva! Sol mu diyorsun, işte sol! Tek şart Devleti kutsayacaksın! “Oh ne güzel, 27 Mayıs demokratik özgürlükleri getirdi” deyip, 1950 ye küfredeceksin! Birkere burdan yola çıktın mı, en “azılı komünist” de olsan, artık sen tehlike olamazdın onlar için! Çünkü sen kendini nasıl görürsen gör, onların gözünde, son tahlilde, artık geriyi beslemek için bir feedback transfer sistemiydin!⁸

Bütün bu satırları yazarken sanki aynı süreci tekrar yaşıyormuşum gibi oluyor! Önce bir akvaryum oluşturuluyor, duvarları şeffaf tabii! Ve balıklar salınıyor bunun içine!..Tabii hiç kimse akvaryumun farkında olmuyor bu durumda! Herkes kendini denizde sanıyor! Halbuki ağzınla kuş tutsan ne yazar o akvaryumun bilincine varamadıktan sonra!..”Ol mailer ki, derya içredirler de deryayı bilmezler” sözü bunun için söylenmiş olsa gerek!..

Tek engel TİP’di (Aybar’ın TİP’iydi)! Çünkü, işçi sınıfının, emekçilerin örgütü kimliğiyle seçimlere katılması, ister istemez ona bağımsız bir kimlik kazandırıyor, onu sivil toplumun bir parçası haline getiriyordu. Bu da tabii sol’u devletin kontrolü altında tutma oyununa ters düşüyordu. Onu da boğdurttular! Hem de, aralarında bu satırların yazarı da bulunan, “iyi niyetli” bir takım “Marksist-solcu” gençlere! “Marksizm”, “Leninizm”, “proletarya devrimi”, “milli demokratik devrim”, vs. derken, akli bir karış havada , okuduğu birkaç kitabın etkisiyle herşeyi en iyi bildiğini sanan genç insanları programlayarak TİP’in de ocağına incir diktirdiler! Bir süre sonra o da katıldı Devletçi solcular kervanına!..

Tarla temizlenmişti! Ama biryandan da bizlere güvenmiyorlar, ayırık otu gözüyle bakıyorlardı halâ! Önce tarladaki bitkileri boğdurdular, sonra da bizleri, yani o “ayırık otlarını” temizlediler!

“Kontrgerilla”dayız, gözlerimiz bağlı, işkenceye yatırmışlar! Birisi konuşuyor! “Burası Türk Genelkurmayına bağlı, Kontrgerilla örgütü. Burda anayasa, babayasa yok! Biz adamı böyle yaparız işte! Önce salarız tarlaya, sonra da biçeriz böyle! Bak göreceksin, ilerde gene salacağız, gene biçeceğiz!”..Bu sözler hiç silinmiyor kulaklarımdan!..

12 MART, 12 EYLÜL VE SONRASI

Ve bu oyun birçok kez oynandı Türkiye’de! Her seferinde, sistem direniyor, toparlanıyor, kendini yeniden ürettiyordu ve bir darbe daha!

Ama zaman geçtikçe artık dikişler tutmuyor, “feedback kontrol sistemleri”de eskisi kadar iyi çalışmıyordu. Neden? Sadece Devlet Sınıfının yol arkadaşı “sol” iflas etti diye mi ?

⁸ “Feedback-geriyle bağlaşım-sistemleri konusu için bak, 4. Çalışma, www.aktolga.de

Bu önemliydi tabii; ama bunun yanı sıra başka önemli nedenler daha vardı. Önce şu “solun iflasının” ve Devlet Sınıfının elindeki en önemli geriyi besleme aracını kaybetmesinin üzerinde duralım:

Şurası açık: “Sosyalist Sistemin” yıkılmasıyla birlikte, üretim araçlarının toplumsal-devlet mülkiyetine dayalı, merkeziyetçi, bireyi hiçe sayan, modern komünal topluma-bilgi toplumuna bireyin gelişmesi sonucunda değil de, bireyi ve bireysel mülkiyet düzenini yok ederek varılabileceğini sanan dünya görüşü de artık geçerliğini kaybetti. Görmek ve anlamak isteyen herkes şunu açıkça gördü ve anladı ki, modern sınıfsız topluma giden yol, bir “işçi sınıfı ihtilâlinde”, işçi sınıfının burjuvazi-kapitalist sistemi, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti yok ederek, devlet mülkiyetini temel alan “sosyalist bir toplumu” yaratmasından geçmiyordu. Tam tersine, bu noktaya ancak kapitalizmin ve bireyin gelişmesi sonucunda ulaşılabilirdi. Bunun için de, üretici güçlerin gelişmesini engelleyen her türlü devletçi müdahaleye derhal son verilmeliydi. Büyümenin, gelişmenin yolu buradan geçiyordu. Modern anlamda solcu-ilerici olmanın yolu da bu gerçeği görebilmekten geçiyordu. Elbette kapitalizme karşı çıkacak, onu eleştirecektin; ama bunu, üretici güçlerin gelişmesine engel olarak değil, tam tersine, kapitalizmin üretici güçleri, doğayı tahrip edişine karşı çıkarak yapmak zorundaydın; yani eleştiriyi, gelişmenin, ilerlemenin önünde durarak değil, sürecin önüne geçerek, yolun daha da açılması için çaba sarfederek yapmak gerekiyordu.

“Sosyalist Sistemin” ortadan kalkmasından sonra tekleşen dünya pazarlarında, küresel rekabet mücadelesinde ayakta kalabilmek için, kapitalizmin üretici güçleri geliştirmekten başka çaresi kalmamıştı; burjuvazi, devletçi, ulusal korumacı bir yapıyla birarada varolarak, kendi sınırlarının içine kapanarak yaşayamazdı, varolamazdı artık bu yeni dünyada. İşte, Devletçi düzen taraftarlarının, Devlet Sınıfının ve onun “solcu”-“devletçi”-“sivil toplumcu” uzantılarının belini büken en önemli gelişme bu oldu. Kucakta yetiştirilen Devletçi “büyük burjuvazi” bile babaocağını-kutsal ittifakı terketmek zorundaydı artık! Çünkü, “Devletçi” de olsa, o da bir burjuvaydı sonunda! Rekabet mücadelesinde ayakta kalabilmek, gelişip güçlenebilmek için onun da artık kendi ayaklarının üzerinde durması gerekiyordu. Bunun için de oyunun yeni-küresel kurallarına uymak zorundaydı. Eski Devletçi-korunmacı anlayış ancak ulusal sınırların içinde geçerliydi, halbuki dışarıya açılmak büyümek gerekiyordu. Hem sonra, istesen de ulusal sınırların içine kapanıp kalamazdın artık. Eski dönem bitmişti, Devletin süratle elini ekonomiden çekmesi gerekiyordu. Ulus ötesi-küresel düşünebilmek, davranabilmek gerekiyordu. Kendi sınırları içinde korunmaya alışmış bir kapitalizminin ve Devlete bağlı burjuva yetiştirme döneminin sonu gelmişti! Dünya değişmişti artık! Eski dünya yok olmuş, onun yerine bambaşka, yeni bir dünya düzeni ortaya çıkmıştı; bütün o eski “ulusal” yollar, tekleşen dünyada, küresel dünya sistemine açılmak zorundaydı. Ve üstelik de, bu yollarda, oyunun yeni kurallarına göre yürümek-oyunmak zorundaydın!

Yürümem-oyunmam diyemezdin! Çünkü 200 yıldır sistemin rotasını buna göre ayarlamıştın! “Batılılaşmak” demiştin ve öyle yola çıkmıştın bir kere! Geri dönemezdin! Dönmeye çalışsan da, geriye doğru baktığında önünde model olarak Saddam’ın Irak’ından başka birşey görünmüyordu artık! İran, veya Venezuela da örnek olamazdı senin için! Petrolün yoktu ki elinde şarlatanlık yapabilesin!..İşte sistemin zayıf noktası burasıdır. İşte, iç ve dış dinamikler de bu zayıf halkadan yakaladılar sistemi! Hep ileriye doğru yürümek zorundaydın, durduğun an düşeceğin bir süreçti bu!

İşte, “ya şeriat gelirse” diye korkan “iyi niyetli” insanların göremedikleri gerçek budur. Türkiye’nin ileriye doğru gitmesinin garantisi, AKP’nin ne ölçüde “güvenilir” olduğu gibi sübjektif ölçüler değildir. Tam tersine, AKP’nin ve hatta onun yöneticilerinin de düşüncelerini belirleyen objektif süreçtir. Tek cümleyle ifade edersek, Türkiye dünyayla bütünleşmek, sürekli üretmek ihraç etmek, gelişmek, modernleşmek, şeffaflaşmak zorundadır. Bu konuda zaaf gösterdiği an biter! Sadece Türkiye değil AKP de biter! Ama onlar biter de “ulusalcılara” gün mü doğar! Hayır, onların sonu da o zaman Saddam gibi olur! Çünkü herkes aynı gemide gidiyor bu yolda.

Bırakınız şeriatı vs. bir yana, Türkiye'nin CHP tipi ulusalcı bir iktidara bile tahammülü yoktur artık!..MHP tipi bir milliyetçilik ise lüks olurdu zaten! Tek yol vardır Türkiye'nin önünde, üretmek, üretmek, şeffaflaşmak, daha çok global sermaye çekmek, gelişmek. Durdu mu düşer Türkiye!..

YENİ DÜNYA DÜZENİ, İÇ DİNAMİK-DIŞ DİNAMİK

Türkiye toplumunun-sistemin- kendi iç dinamiğine ait güçlerle (bunlar, modern burjuvazi ve işçi sınıfıdır), bunların çıkarlarıyla (varoluş koşullarıyla), dış dinamik arasında, yeni dünya düzeninin temel politikaları zemininde oluşan paralelliği şöyle açıklayabiliriz: Eskiden belirleyici olan, dünya pazarlarını yeniden paylaşmaya yönelik bir rekabetti, ucu savaşımlara kadar giden sömürgeci politikaları. Eldeki nüfuz bölgelerini korumak ve bunu daha da genişletmek için, gerekirse devlet gücünü kullanarak zora başvurmakta esas!

Yeni-küresel kapitalist dünya düzeninde ise, artık işler daha başka türlü yürüyordu! Bu yeni dönemde, kapitalizmin küresel politikalarını oluşturan iki önemli unsur vardı artık. Bunlardan birincisi, insanların satın alma gücünü geliştirerek bu yolla dünya pazarlarını genişletmek, ikincisi de, bu pazarlara daha iyi kalitede, daha ucuza mal üreterek pazardan daha çok yer kapabilmek. Bugün dünyada olup biten birçok şeyi belirleyen bu iki faktördür. Hatta, "globalizmin"⁹ çıkış noktası, hareket ettirici gücü de bunlardır. Bu öyle bir şeydir ki, sadece kapitalistleri değil, bütün dünya halklarını da içine çeken, yoğuran ve önümüzdeki dönemde bütün insanların, hatta gezegenimizin bile kaderini belirleyecek olan bir dinamiktir. Bu süreç, azami kâr peşinde koşan kapitalistler açısından, pastayı daha da büyütmek için dünyanın her köşesinde kapitalizmi geliştirmek, sürekli daha ucuza ve daha kaliteli mallar üreterek, piyasaya yeni ürünler sunarak, bu pastadan daha çok pay koparmaya çalışmak anlamına gelirken, gelişmekte olan ülkelerin insanları açısından da, daha çok demokratik haklara sahip olarak özgürleşmek, bireyselleşmek, zenginleşmek, anlamına gelmektedir¹⁰.

Konumuz açısından şu an bizim için önemli olan, bu sürecin üretici güçlerin gelişmesinin kaçınılmaz bir sonucu olması ve dünya kapitalist sistemiyle, gelişmekte olan bir ülke olan Türkiye sivil toplumunun çıkarlarının, varoluş koşullarının tarihsel gelişmenin bu noktasında kesişmesidir. Azami kâr peşinde olan küresel sermaye Türkiye pazarını genişletmek için Türkiyenin demokratikleştirilmesini, insanların satın alma güçlerinin geliştirilmesini, bütün antika ilişkilerin (bu arada Osmanlı artığı Devlet anlayışının da) tasfiyesini isterken, Türkiye'nin üreten, çalışan, çağı yakalamak isteyen genç insanları da daha çok demokratik haklara sahip olmak, daha çok özgürleşmek, daha çok zenginleşmek istiyorlar. İşte sistemin iç dinamiğini oluşturan güçlerle dış dinamik arasındaki bağlantı böyle kuruluyor. Eski ilişkileri, eski toplumsal güç dengelerini altüst eden müthiş bir etkileşim sürecidir bu.

Bu yeni dünya düzeni içinde Türkiye'nin almak istediği yeni rolle, buna karşı direnen sistemin eski-antika güçleri arasındaki çelişki amansız bir çelişkidir. Osmanlı artığı antika yapı bu sefer öyle bir yakalanmıştır ki, hiç kurtuluşu yoktur! Bir Amerika'nın, bir Avrupa Birliği'nin, dünya pazarlarını genişletmek, daha ucuza üreterek daha çok satıp, daha çok kâr elde edebilmek için insan hakları, demokrasi savunuculuğu yaptığı böyle bir dünyada, insanların daha çok üreterek zenginleşmek istedikleri bir dünyada, artık Türkiye de eskisi gibi Osmanlı artığı Devletçi bir düzenle, içe kapalı olarak yönetilemez! Hele hele, daha da geriye giderek "şeriatçı" bir düzene geçmek imkânsızdır artık!. Sistemin, gelişmenin, ilerlemenin mantığıyla bağdaşır yanı yoktur böyle bir şeyin! AK Parti'nin, "Anadolu kapitalistleri"nin gizli gündemi vardır diyorlar! Ne istiyor bu insanlar da, büyümek, daha çok satarak kâr elde etmek değil midir bunların da motivasyonu? Niye tutupta şeriatı getirsinler ki Türkiye'ye!! Bindikleri dalı niye kessinler ki, aptal mı bu insanlar!

⁹ „Globalizm“, tekleşen dünya pazarlarında sermayenin ulusal sınırların ötesinde özgürce hareketidir.

¹⁰ Madalyonun diğer yüzünde ise, ileri-gelişmiş kapitalist ülkelerdeki artan işsizlik ve durgunluk var.

Bakın ben size birşey söyleyeyim: Bugün Türkiye 120 milyar dolar ihracat yapıyor. Bunun yüzde altmışı da Avrupa Birliği ülkeleriyle. Bırakınız şeriatı bir yana, ulusalcı-milliyetçi bir iktidara bile tahammülü yoktur artık Türkiye'nin!¹¹ Sadece Avrupa'dan gelecek en küçük bir ambargoyla birlikte Türkiye batar! İnsanlar sokaklara dökülürler de, böyle bir sonuca neden olanları keklik gibi avlamaya başlarlar o zaman! Ekmek kapısı bu başka birşeye benzemez! Türkiye bugün kimsenin iradi çabasıyla, ya da iyi niyetine bağlı olarak yol almıyor! Bir Tayyip Erdoğan'ı, Gül'ü eğiten, belirli bir misyonun başına getiren de bu süreçtir. Yani, objektif gerçekliği insanların niyetleri, istekleri iradi durumları yaratmıyor, tam tersine, insanların ruh halini, kafa yapılarını belirleyen objektif maddi gelişme oluyor...

AVRUPA BİRLİĞİYLE BÜTÜNLEŞME PROJESİ TÜRKİYENİN

MEDENİLEŞME PROJESİDİR

Evet, Avrupa Birliği'yle bütünleşmesi projesi Türkiye toplumunun medenileşme projesidir¹². İkiyüz yıldır “çağdaş medeniyet seviyesine ulaşmak”, “Batılılaşmak”, “kapitalistleşmek” için hız almaya çalışan Türkiye'nin, ennihayet, bu yolda gerekli burjuva devrimci adımları atmaya hazır olduğunu ilan etmesidir. Avrupa Birliği'nin Türkiye'nin önüne koyduğu ev ödevlerini içeren “Kopenhag Kriterleri” ise, çağ'a uygun (küresel kapitalistleşme çağına uygun) modern kapitalist bir ülke haline gelebilmek için Türkiye'nin yapması gereken ev ödevleridir. Evet, bütün bunları ortada böyle bir proje olmasaydı da yapmak zorundaydı Türkiye. Ama, sadece kendi iç dinamiği yetmedi işte! Kabuk o kadar kalındı ki, şimdikiye kadar kendi iç dinamiğiyle bu kabuğu kırmaya bir türlü gücü yetmedi. Şimdi, yeni dünya düzeninin geliştirici dinamiğini, değiştirme gücünü de arkasına alarak yapmak istiyor bunu. İstiyor, çünkü, içine girilen bu yeni dönemde, bu proje artık yaşamı devam ettirme mücadelesinde Türkiye için bir olmazsa olmaz haline gelmiştir. Seksen yıl önce kurulan genç Cumhuriyet'in varlığını sürdürebilmesi için artık Demokratik Cumhuriyet haline gelmekten başka seçeneği yoktur. Kendi içine kapalı, Osmanlı artığı bir Devlet Sınıfının yönetiminde Saddam'ın Irak'ı gibi bir Türkiye'nin böyle bir coğrafyada yaşama şansı yoktur artık.

“Bu Devletin asıl sahipleri”, ikiyüz yıldır bu “Devleti kurtarmak” isteyenler hep Türkiye'yi “çağdaşlaştırmak”, “medenileştirmek”, “Batılılaştırmak” istemiyorlar mıydı! “Devletin kurtuluşunu” bu sihrili kelimedede görmüyorlar mıydı! Ülkeyi “Batılılaştırmak” istedikleri için onlar “ilerici”, Batılılaşmak istemeyen halk da “gerici”, değil miydi! Al sana işte, fırsat kapına gelmiş dayanmış; daha ne istiyorsun!. Hem de bu sefer, sizin o “gerici” dedikleriniz, Anadolu burjuvazisinin güçleri de istiyorlar bu işi! Bundan daha güzel birşey olur mu! Demek ki tarih sizi haklı çıkardı! Sizler demek ki gerçekten de modernleşmek, kapitalistleşmek istiyormuşsunuz da halk bunu anlamıyormuş!!

Ama o da ne! Dünün bütün o “Baticıları”, “Batılılaşmadan” yana oldukları için “ilerici” olanları, iş ciddiye binipte Avrupa Birliği'yle, dünyayla bütünleşmek söz konusu olunca artık “ulusalcı” kesiliyorlar ve bu projeye karşı çıkıyorlardı! Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi bölmeye çalıştığını, Sevr Antlaşması'nı diriltmeye çalıştığını söylüyorlar, “Devleti kurtarmak” için bu süreçte, Batı'yla bütünleşme sürecine karşı çıkılması gerektiğini söylüyorlar! Dün Devleti kurtarmanın yolu “Batılılaşmaktan” geçerken, bugün “ulusalcılıktan” geçiyordu demek ki!

“Çağdaş medeniyet” seviyesine ulaşmaktan, “Batılılaşmaktan” kasıt kapitalistleşmektir. Kapitalist medeniyet ise, kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu bir toplumun varoluş, kendini üretim biçimidir, yaşam biçimidir. İşte bugün artık Türkiye de böyle, Avrupa ülkeleri gibi, her alanda kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu bir ülke haline gelmek istiyor.

¹¹ Seçim zaferinden sonra Avusturya faşistlerinin başına geleni düşünün!..

¹² Medeniyet yaşam biçimidir. Nasıl yaşanılacağını belirleyen ise üretim ilişkileridir, neyin nasıl üretildiğidir. Türkiye toplumunun medenileşme mücadelesinden bahsettiğimiz zaman bu, kapitalistleşme, kapitalist üretim ilişkilerinin topluma egemen hale gelmesi, buna bağlı olarak da yaşam biçiminin-ki buna kültür de denir- bu yeni üretim tarzına uygun hale gelmesi, bunun için verilen mücadele anlaşılır.

Burjuva devrimi sürecini sonuna kadar götürmek istiyor. Hem de bu sürecin önünü kesmeye çalışan eski Batıcı yeni ulusalcılara rağmen!!..

EVET, TÜRKİYE'DE İKİ TÜRKİYE VARDIR

Evet, Türkiye'de iki Türkiye vardır dedik! Birincisi eski Türkiye, yani "derin" Türkiye, ikincisi ise, eskinin içinde oluşan, gelişen ve bugün artık eski kabuklarının içine sığmaz hale gelen yeni Türkiye, yani demokratik Türkiye Cumhuriyeti. Dünyayla, Avrupa Birliği'yle bütünleşmek isteyen, çağdaşlaşmak, medenileşmek, kapitalist bir ülke olarak gelişmek isteyen Türkiye, bu ikinci Türkiyedir. Birincisi ise bunu istemiyor! Osmanlı artığı eski Devletçi düzeni olduğu gibi muhafaza etmek istiyor bu düzenin savunucuları, çünkü kendi varlıklarını ancak bu eski yapının içinde gerçekleştirebiliyorlar.

Ama, statükoyu muhafaza etmek isteyenlerin, değişime karşı çıkanların sadece "Devlet Sınıfı" mensubu bir avuç azınlık olduğunu düşünürsek de yanılırız!

Bu Devletçi düzenin, eski Türkiye'nin değişmesini istemeyenlerin başında, Devlete bağlı işyerlerinde çalışan işçiler geliyorlar! Bir kişinin yapacağı iş için birçok kişinin işe alındığı, çoğu birer karadelik haline gelmiş olan bu işyerlerini dolduran, eski düzenin bir parçası haline gelmiş "Devletçi işçiler" geliyorlar! "Özelleştirmeye karşı" olan bu "solcu" işçilerle, onların "solcu" sendikaları, birinci Türkiye'nin Devletçi "sivil toplum örgütlerine" iyi bir örnek oluşturuyorlar! Osmanlı-Türk usulünce "kapitalizme karşı olmanın", "solcu"- "Devletçi" olmanın tipik örnekleridir bunlar! Hele son zamanlarda, globalleşme sürecinin hızlanmasıyla birlikte iyice içe kapanan, milliyetçi-sosyalist garip bir anlayışla iyice Devletin kucağına düşen bu "sol" artık iflah olmaz bir hale gelmiş bulunuyor.

Eski, çağ dışı tarımsal faaliyeti devam ettirmek isteyen köylüler de bu birinci Türkiye'nin içinde yer alıyorlar. Dünya pazarlarındaki fiyatın iki katını taban fiyatı olarak Devletten alarak Devletin sırtından geçinmeye alışmış Osmanlı'nın Reaya sınıfı artıkları da dünyayla bütünleşmeye karşı çıkıyorlar. "Ulusalcılık", "Devlet babanın" koruması altında varlığını sürdürmenin politik kalkanı oluyor artık bunlar için de. Gelişen kapitalizmin mülksüzleştirdiği, çiftinden çubuğundan olmuş insanların bu sürece tepki duymaları ve eski içe kapanmacı Devletçi düzeni özlemeleri doğal. İnsan yerine konmasalar da, hiç olmazsa yüzyıllardır içine kapanarak yaşadıkları bir düzenleri vardı bunların birinci Türkiye'nin içinde. Doğal olmayan, bu tepkilerin kendilerini "kapitalizme karşı", "ilerici-solcu", "sivil toplumcu" tepkiler olarak sunmaları! Kendine "muhafazakarım" diyenlerin zorunlu olarak ilerici, "ilericiyim" diyenlerin de gerici bir rolü üstlendikleri "garip" bir ülke oldu Türkiye!

Ve tabi, dünyaya, küresel rekabete açılmaya karşı olan, ulusal korumacı düzen içinde kendine belirli bir yer yapmış, kendini yenileme zahmetine katlanamayan bazı sermaye kesimleri de bu birinci Türkiye'ye sıkı sıkı yapışanlar arasındalar.

AMA BİR DE BU İKİ TARAF ARASINDA KALANLAR VAR DEMİŞTİK

TÜSİAD cı burjuvaları kastediyoruz tabi!.. Bunlar sandılar ki, olay sadece tepede oynanan bir siyaset oyunundan, Avrupa Birliği'yle bütünleşme süreci açısından bazı uyum yasalarının çıkarılmasından, Anayasa'nın kağıt üstünde Kopenhag kriterlerine uygun hale getirilmesinden ibarettir! Bütün bu gelişmeler statükoyu-Devlet sınıfını biraz zorlasa da, eninde sonunda Devletin tepesinde gene bir "uzlaşmanın" hakim olacağını düşündüler. Bu sürecin bütünüyle bir kabuk değiştirme sürecine doğru geliştiğini göremediler! Ve ellerini kollarını sallaya sallaya, "demokratik bir sivil toplum örgütü" olarak gayet mutlu bir şekilde "demokratikleşme sürecinde baş rolleri oynamaya" soyundular! Ağızlarından bal akıyordu adeta!

Ama bu oyun fazla sürmedi! İçine girilen bu yeni süreçte, onların burjuva yanlarıyla, Devlet sınıfının koruması altında akvaryumda yetiştirilmiş olmanın verdiği köksüz yanları-halktan

kopuklukları arasındaki çelişki hızla büyüyordu. Öyle ki, süreç bir yere kadar geldi ve orada dayandı kaldı! Ya biri, ya da öbürüydü artık! İkisi birlikte olmuyordu! Burjuva olarak, Avrupa Birliğine, demokratikleşmeye evet diyorlardı. Çünkü başka türlü global sermayeyi çekmek, onunla bütünleşmek, ortaklıklar kurmak mümkün değildi. Ama öte yandan, bütün bu işler olup biterken bir de baktılar ki bu süreç beraberinde aşağıdan yukarıya doğru güçlü bir kapitalistleşme dalgasıyla birlikte geliyor! İktidar falan derken, “Anadolu kapitalistlerinin” temsilcisi olarak doğan AK Parti “Devleti”de ele geçiriyor! Aslında onlara kalsa bunun da artık fazla bir önemi kalmamıştı. Çünkü nasıl olsa pazar ulusal pazarla sınırlı değildi artık. Bu yüzden de ulusal pazarda pastayı paylaşmaya aday bir Anadolu burjuvazisinin de ortaya çıkışı o kadar ürkütücü bir olay değildi. Nitekim de TUSİAD başlangıçta bu sürecin karşısında falan yer almadı. Anadolu kapitalistleriyle TUSİAD’ın temsilciliğini yaptığı büyük burjuvazi arasında son derece sıcak ilişkiler oluşmaya başladı. Burjuva devrimi sürecinde burjuvazinin birliği ennihayet sağlanıyordu. Bu durum ülkedeki bütün dengeleri etkileyen çok önemli sonuçlar doğurmaya başladı.

Ama Devlet sınıfı açısından durum hiçte böyle değildi! Cumhurbaşkanlığı seçimi onlar için bir nitelik değişimi olayıydı. Bu sefer iş, biraz ondan biraz bundan, biraz Devletçi, biraz özel mülkiyetçi, ama her halukarda ikisinin arasında “uzlaşmacı”-devşirme¹³ bir düzenin ötesine gidiyordu. Devletçi düzen bütünüyle yok olma tehtidi altındaydı! AK Parti iktidarı Devlete ait ne varsa herşeyi satıyordu! Yarın bu sürecin önündeki tek engel olan Sezer de gider de onun yerine Gül gibi biri gelirse nereye varacaktı bu işin sonu! Tek kelimeyle, Devlet elden gidiyordu! Devlet sınıfı için üretim araçlarının mülkiyetinin el değiştirmesi demek yok olmak demektir! “Devletin esas sahibi” onlar olduğu için, bu da tabii “Devletin-Cumhuriyetin de yok olması” anlamına geliyordu!

“Yetti artık” deyip, otobahnda yüz elli kilometre hızla giderken birden frene bastılar! Atatürkün Samsuna çıkarak Kurtuluş Savaşını başlatması gibi, Doğu Perinçeğin ideolojik önderliği altına giren Deniz Baykal da işaret fişeğini ateşleyerek yeni bir “kurtuluş savaşını” başlattı! Asker-sivil, sağcı-solcu-ilerici-demokrat bütün Devlet sınıfı unsurları “Cumhuriyet Mitinglerinde” birleşerek bu gidişe dur demeye başladılar! İlk hedef 22 Temmuz’da iktidarı geri almaktı! Sonra da Atatürk Cumhuriyeti’nin tepesine Atatürkçü bir Devlet başkanını oturtmak!

TUSİAD’cılar önce bu “Ulusalçı şahlanıştan” uzak duruyormuş gibi davrandılar! Yeni bayan başkanları gene olumlu demeçler vermeye devam ediyordu! “Önemli olan demokratik süreçti, halkın iradesiydi”. Ama sonra ne olduysa, birileri onun da kulağını büktüler ki, hemen o da katılıverdi koroya! Ve yeni politika seslendirilmeye başlandı: “Uzlaşma” diyordu artık TUSİAD! “Çözüm, uzlaşmayla, mevcut durumun içinde” bulunmalıydı. Yani, “çocuk doğmasını, bir süre daha ana karnında durmaya devam etsindi”!

Tartışmalar bu ortam içinde sürerken, “bir gece ansızın” 27 Nisan e-Muhtırasıyla askerler de katıldılar koroya! “Hükümet karşı çıkıp bu müdalaleyi eleştirirken, demokrasi şampiyonu Devletçi-“sivil toplumcu” örgütlerin ve TUSİAD’ın sesi hiç duyulmadı! Bir anda unutulmuşlardı o Kopenhag Kriterlerini! “Askerin siyasete karışmaması” ilkelerini! “Olmaz ama yan cebime koy”cular cephesine TUSİAD’da katılıyordu artık! Öte yandan, “biz gene AB yi savunuyoruz” demeye de devam ettiler tabii! “Ama bu hükümet de çok ileri gidiyordu”, “baksanıza, başörtüsünü Çankaya’ya çıkarmaya çalışıyorlardı”! “Galiba şeriat tehlikesini ciddiye almak gerekecekti artık”! Birden muhalefet cephesine yönelen TUSİAD cıllar, bu duruma gerekçe bulmak için “hükümet AB sürecinden yan çizmeye başladı, hükümetin AB ye karşı enerjisi tükendi” falan demeye başladılar! Yeni muhalefet çizgilerini bu şekilde

¹³ Çok ilginç, Gül’ün Cumhurbaşkanlığına karşı çıkan Devletçi cephe sözcüsü gazetecilerden biri diyor ki, “daha önce de, Özal ve Demirel gibi halkın oylarıyla seçilen kişiler Cumhurbaşkanı oldular, ama ne de olsa onlar bir tür devşirme idiler. Gül’ün farklılığı işte bu noktada ortaya çıkıyor. O, direkt olarak halkın içinden biri”.. Bunları yazan öyle “sağcı” falan biri değil ha, halkı “göbeğini kaşıyan cahil bir gürüh” olarak gören “demokrat” kesimden!!

kamufle etmeye, “demokratlığı” elden bırakmadan işi götürmeye çalıştılar. “Ulusalçı cepheyle” olan ilişkilerini, sanki hükümet demokrasi hedefinden sapıyormuşta onlar da onun için hükümete karşı cephe alıyorlarmış taktiğiyle örtmeye çalıştılar! Bu tavırlarıyla bazı Batılı gazetecileri de yanıltmadılar değil ha! Nasıl olsa 22 Temmuz onların istedikleri gibi sonuçlanacaktı! AK Parti'nin boynuna bir yular geçirilmeliydi! Gene kalabilirlerdi iktidarda, ama 367'ye, Cumhurbaşkanı seçecek çoğunluğa asla ulaşmamalıydılar! Yanında kontrol edebilecekleri bir ortak olmalıydı! ANAP'la DP'nin birleştirilmesi hesaplarının altında yatan buydu. Bir diğer alternatif de tabii MHP'nin ve DTP'nin de meclise girmesiyle otomatikman AKP'nin 367'nin altında kalmasıydı.. Tutmadı! Ne CHP+MHP hesapları tuttu, ne de AKP'yi kontrol altına alma hesapları! Halkımız kırdı attı o Devletçi zinciri! Ve dedi ki, “hadi bakalım elinizden ne geliyorsa yapın, darbe mi yapacaksınız, ne yapacaksınız yapın, yetti artık”!

TÜSİAD'cı burjuvazinin içine girdiği yeni sürece ilişkin olarak altı çizilmesi gereken bazı noktalar şunlardır:

Herşeyden önce bu süreç TÜSİAD açısından son derece sancılı bir süreç olacaktır. Hatta bu, bir süre sonra TÜSİAD'ın bölünmesine bile yol açabilir. Bir yanda burjuvazi olmaktan kaynaklanan çıkarları, kapitalizmin evrensel yasaları, öte yanda da Devletin burjuvaları olarak tarihsel gelişme koşullarından kaynaklanan kültürel alt kimlikleri! Şu an bu ikisinin arasına sıkışmış durumdadır.

Olayın özü, aslında gene kapitalist üretim ilişkileri içinde oluşan “üst kimlikle”, tarihsel gelişme sürecinden kaynaklanan “alt kimlik” arasındaki uyum sorununa gelip dayanıyor! Bu sorun toplumun bütün sınıf ve tabakalarında gözlenen bir geçiş dönemi sorunudur. Kürt ve Türk olmak sorunundan, dinci-İslamcı olmak sorununa kadar toplumun her kesimindeki insanların bir durumdan başka bir duruma geçilirken kendilerini nasıl ifade edecekleri sorunudur. Eski toplum içinde kendini kültürel olarak belirli bir yaşam bilgisiyle ifade eden üreten insanların kapitalist üretim ilişkileri içinde yeni bir kimliğe sahip olmaları-vatandaş haline gelmeleri, bunun farkına varmaları kolay olmuyor. Siz bakmayın İslamcıların daha mütevazî-geleneksel, laikçilerin-TÜSİAD'cılarının ise daha “modern” görünmelerine! Bunların her ikisi de Osmanlıdan çıkarak günümüze kadar gelen sürecin içinde oluşan insan malzemesidir!

TÜSİAD'cı burjuvalar aşağıdan yukarıya belirli bir kitle temeline sahip olarak gelişmemişlerdir. Batıcı, Devletçi kültürün bir parçası olarak ortaya çıkmıştır onlar da. Bu yüzden, şimdi birden, içinden çıktıkları ve kendi varoluş koşullarını ürettikleri bu zeminin kaydığını, kabuğun kırıldığını, üstelik de bu kabuğun altından kendilerine tamamen yabancı, “Anadolu kapitalistleri” denilen ve başka bir kültüre sahip insanların ortaya çıktığını görünce paniğe kapılarak kırılan vazunun parçalarını biraraya getirmeye çalışıyorlar! “Uzlaşma” diyorlar bunun adına da! Bunun, yeni doğan bir çocuğa, “sen tekrar çıktığın yere gir”, ya da “ordan daha fazla dışarı çıkma” demekle bir farkı olmadığını göremiyorlar!

Şimdiye kadar hep Yönetenler arasında olmuş, özellikle son otuz yıldaki toplumsal gelişmelere damgasını vurmuş olan TÜSİAD cılar, geçiş döneminin şaşkınlığını attıktan sonra ayaklarını yere basınca, eski Devletçi kimliklerini bir alt kimlik olarak gene muhafaza etseler de, eninde sonunda burjuva olmaktan kaynaklanan üst kimlikleriyle yeni süreçle bütünleşeceklerdir. Gerçek uzlaşma da bu şekilde, burjuvazinin birliğinin sağlanması yoluyla gerçekleşecektir. Anadolu kapitalistlerinin de bu gerçeği görerek bu tür bir uzlaşmaya kapılarını açık tutmaları gerekir!¹⁴..

BİR DE “LİBERALLER” VAR..

Bu arada yeni bir kavram daha çıktı siyaset sahnesine: “Liberaller”! Toplumsal ilerleme ve demokrasi mücadelesinde ön saflarda olan ülkenin aydınlık insanlarına “Liberaller” deniyor

¹⁴ Hey koca dünya, burjuvazinin birliğini savunmak da bize düştü!!..

bir süredir.. Pazar ekonomisinin-kapitalist serbest rekabetin- gelişmesini, ülkenin her alanda demokratikleşmesini, Türkiye'nin Avrupa Birliğiyle Bütünleşmesini, devletçi kabuğunu kırarak dünyaya açılmasını isteyenlere liberaller deniyor. 21.yy koşullarında Türkiye'nin burjuva devrimcilerinin yeni adı oldu "liberaller"..

Hepsi de belirli bir "sol" geçmişe sahip olan bu insanların bir kısmı bu etiketi gönülden benimsiyorlar bugün. Yani diyorlar ki, "biz günümüz koşullarında liberal burjuvazinin-demokrasinin temsilciliğine soyunuyoruz". Burada "liberal burjuvazi" derken neyin kastedildiğinin de bir önemi olmadı şimdiye kadar. Çünkü, TÜSİAD liberalizmiyle Anadolu burjuvazisi'nin liberal talepleri arasında bir paralellik vardı. Hatta bir grup "liberal" de kendisini "Marksist liberal" olarak görüyor, 21.yy dünyasını ve Türkiye'yi kendine özgü bir "liberal Marksizm" anlayışıyla açıklamaya çalışıyorlardı. Hiç kimse tutupta "liberalleri" aralarındaki nüanslara bakarak tasnif etmeye kalkmadı. Yoksa daha işin başından beri aradaki farklar ortadaydı. Örneğin, bir kısım liberaller iç dinamiğe daha fazla önem verirlerken, bazıları da dış dinamiğe, sürecin AB ayağına fazla ağırlık veriyorlardı. Ama, bunlar hep aynı siyasetin içinde kaldılar. Çünkü Türkiye'de üç değil iki taraf bulunuyordu! Ya eski-devletçi Türkiye'nin tarafında olacaktın, ya da gelişmekte olan yeni Türkiye'nin tarafında! Liberallere özgü ayrı bir "taraf" sözkonusu değildi! Nitekim onlar da, şimdiye kadar, hep yeni-gelişen-dünyaya açılan Türkiye'nin tarafında durdular. Zaten onlar biraz da bunun için "liberaller" diye anılmıyorlar mıydı..

Peki o zaman, son zamanlarda türban bahanesiyle çıkan tartışmaların anlamı nedir; "liberal" kesimde ortaya çıkan "üçüncü yol" arayışları neye işaret ediyorlar? Biraz da zorlamayla "AKP ile arayı ayırma" çabaları ne anlama geliyor? "Liberaller" arasında bir ayrışma süreci mi başladı? Ülkedeki demokratikleşme sürecinin ideolojik öncülüğünü yapar hale gelen bu insanlara ne oldu? Türkiye yeni bir yol ayrımına mı geliyor?

Görünürde öyle bir durum yok aslında!. Öyle, "üçüncü bir yolun" doğuşuna işaret eden bir belirti falan yok ortalıkta! Hem sonra kimi neyi temsil edecek ki bu "üçüncü yol"? İki taraf ve iki yol var ortada halâ! Bir de TÜSİAD gibi bu ikisinin arasında gidip gelenler! Evet ilerde, bugün liberallerin de içinde buldukları yeni-modern Türkiye zemininden, işçi sınıfını-çalışanları temsil eden modern sol bir oluşum daha çıkacak ortaya, ama eldeki malzemeye böyle bir gelişme bugün henüz daha pek öyle kolay görünmüyor! "Liberal Marksistler" liberalizmle Marksizm arasında dolaşıp duruyorlar halâ; henüz daha ortada bir sentez falan yok! Yoksa var mı; yoksa ülkede yepyeni modern "liberal bir sol" doğuyor da biz mi farkında değiliz, biraz irdeleyelim:

Bu kanadın sözcülerinden Taraf Gazetesi yazarı Ahmet Altan'ı dinliyoruz:

"Eskiden solcu diye tanınan bir çok insanın bugün katıksız bir faşizmin savunucularına dönüşmesine Marksizm bilgisinin eksikliği büyük rol oynamıştır. Marks'ı bilmediğimiz, tanımadığımız için, biz Atatürkçüleri, devletçileri "solcu" kabul etmişiz. CHP'yi bile sol parti sıfatına layık görmüşüz. Marks toplumunun ve doğanın gelişmesinin temelinde zıtlıkların ve çelişkilerin olduğunu söyler. Çelişen güçlerin mücadelesi, çelişkiyi yaratanlardan birinin yok olması, diğerinin ise zıt güç yaratmasıyla sonuçlanır. Aristokratlar burjuvalarla mücadele ederler, aralarında çıkar çelişkisi vardır. Aristokrasi yenilip yok olur, onun yerine burjuvazi ile çelişeceği yeni bir gücü, işçi sınıfını yaratır. Sonra burjuva sınıfıyla işçi sınıfı mücadele eder. Bütün bu çelişkiler ve mücadeleler, insanlığın daha ileri gitmesini sağlar. Burjuvazi ve işçi sınıfı çelişkisinin önderleri olan Amerika ve Sovyetler Birliği, dünyayı ele geçirebilmek için sürdürdükleri mücadeleyi "uzay"a taşırlar ve teknoloji uzay yarışması nedeniyle patlar. Ve birden dünya teknolojik bir atılım yaşar. Bir bakarız ki iki güç arasındaki çekişmenin sonucunda bizim teflon tavalamız, katı yakıtlarımız, cep telefonlarımız, bilgisayarlarımız, robotlarımız olmuş. Bu yeni "aletler" de yaşama biçimimizi değiştirmiş. Marks, kullandığımız aletlerin bütün hayatımızı değiştirdiğini de saptamıştır. Bilgisayarların, robotların, lazerlerin olduğu bir dünyanın siyaseti de, ekonomisi de, toplumsal ilişkileri de, at arabalarının, tel dolapların, pedallı makinelerin olduğu dünyanınkinden çokfarklıdır. Her teknolojik değişim

hayat tarzımızı değiştirir. Ve bu teknolojilerde “çelişkiler” sayesinde ilerler. Marks, sonunda bu iki aktöründen birinin ortadan kaybolduğu bu çelişkiye “antagonist” çelişki der. Tarih ve insanlık, birinin yok olduğu, diğerinin yeni bir yapıyı doğurduğu çelişkilerle ilerler. Ama, Marks’a göre, bir nokta gelir bu çelişki biçim değiştirir. Antagonist çelişki, “non antagonist” bir çelişkiye dönüşür. Bu çelişki, birbirini yok etmek için değil, birbiriyle yarışarak, ortak bir çıkara ulaşmak amacıyla sürer. Dünya, bugün bu yeni çelişki biçimine ulaşacağı yola çıkmış gözüküyor. Bir zaman sonra, “yok edici” mücadeleler tümüyle sona erecek.”¹⁵

Aslında bütün bu konuları daha önceki Makalede (“Zıtların Birliği ve Mücadelesi Nedir” de) ele aldık; bu nedenle, burada tekrar ayrıntılara girmeyeceğiz. Ancak gene de bazı noktaların altını çizmek gerekiyor:

1-“Eskiden solcu diye tanınan bir çok insanın bugün katıksız bir faşizmin savunucularına dönüşmesine Marksizm bilgisinin eksikliği büyük rol oynamıştır. Marks’ı bilmediğimiz, tanımadığımız için, biz Atatürkçüleri, devletçileri “solcu” kabul etmişiz. CHP’yi bile sol parti sıfatına layık görmüşüz” diyor Ahmet.

Çok ilginç bir durum! Vardığı sonuçlarda Ahmet’le tamamen aynı görüşteyiz! Örneğin, “eskiden solcu olarak tanınan bir kısım insanın bugün faşizmin savunucusu” haline geldiği konusunda, “Atatürkçüleri, devletçileri solcu, CHP yi de sol parti olarak görme yanılığısına düştüğümüz konusunda Ahmet’le tamamen aynı görüşteyiz. Ama o, bütün bunların nedenini bilgi yetersizliğine bağlıyor, “Marksı bilmediğimiz, tanımadığımız için bu yanılığa düştük” diyor ki, işte bu konuda ayrılıyoruz.. Çünkü problemin çözümü bu kadar basit değildir!

Ahmet, gerçekten olayın sadece bir “bilgi yetersizliği” olayı olduğunu mu düşünüyorsun sen? Yoksa, başka bir açıklama bulamadığın için mi böyle diyorsun! Bu arada koskoca bir Sosyalist Sistem çöktü Ahmet! Onlarda mı öğrenememişlerdi yetmiş küsur yılda bu Marksizmi? Ne menem bir “şeymişki” bu Marksizm, hiç kimse öğrenemiyor onu! Bir Lenin’in bile anlayamayacağı kadar karmaşık bir öğretimiymiş Marksizm; nice “Bilimler Akademilerinin” kafa patlatarak bir türlü çözemediği bir bilmece miydi? Bizim “solcuları” falan bir yana bırakalım, koskoca Sosyalist Sistem çöktü, Lenin’in proletarya devleti çöktü Ahmet! Bütün bu olup bitenlerin nedeni de Marksizm konusundaki “bilgi yetersizliği” miydi yoksa? Şimdi bizim beğenmediğimiz o ulusalcı Kemalist solu zamanında sosyalist dediğimiz devletler de desteklediler; TKP diye bir olay vardı bir zamanlar unuttuk mu! Kim vardı, ne için vardı onun arkasında bunu unuttuk mu? Benim bütün hayatım bunlarla, cuntacılıkla mücadeleyle geçti, neydi bu cuntacılığın devrim anlayışı unuttunuz mu; o kapitalist olmayan yol hikayelerinin arkasında ne vardı-kimler vardı unuttunuz mu.. Böyle tahlil olmaz, tarihsel toplumsal gelişme süreci ne olduğu anlaşılmayan bir “bilgi eksikliğiyle” açıklanamaz!. Çünkü tarihi yapan, insanların sübjektif durumları, “bilgi seviyeleri”-iradi çabaları, hatta yetenekleri değildir! Tam tersine, insanların bilinçlerini-bilgi düzeylerini belirleyen objektif süreçlerdir, üretici güçlerin gelişme seviyesidir. Neyse uzatmayalım..

Şimdi geliyoruz meselenin canalcı noktasına; kimsenin bir türlü kavrayamadığı o “Marksizm bilgisinin” özüne:

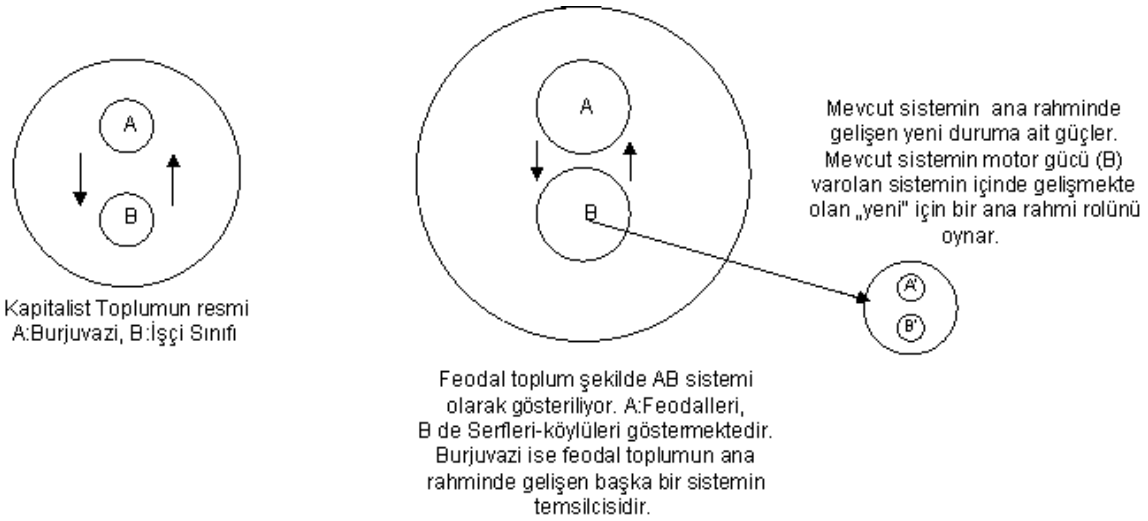
2- “Marks toplumun ve doğanın gelişmesinin temelinde zıtlıkların ve çelişkilerin olduğunu söyler. Çelişen güçlerin mücadelesi, çelişkiyi yaratanlardan birinin yok olması, diğerinin ise zıt güç yaratmasıyla sonuçlanır. Aristokratlar burjuvalarla mücadele ederler, aralarında çıkar çelişkisi vardır. Aristokrasi yenilip yok olur, onun yerine burjuvazi ile çelişeceği yeni bir gücü, işçi sınıfını yaratır. Sonra burjuva sınıfıyla işçi sınıfı mücadele eder. Bütün bu çelişkiler ve mücadeleler, insanlığın daha ileri gitmesini sağlar”.

¹⁵ Ahmet Altan, Taraf Gazetesi.

Önce şu gerçeğin altını çizelim: Feodallerle burjuvazi arasındaki çelişkiyle, burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişki aynı şey değildir! Bunlardan birincisi, yani feodallerle burjuvazi arasındaki çelişki, iki ayrı üretim ilişkisini-toplum biçimini- temsil eden iki sınıf arasındaki “uzlaşmaz bir çelişkiyken”, diğeri, yani burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişki, kapitalist üretim ilişkileri içinde birbirlerine bağlı olan, biri olmadan diğerin de olamayacağı iki sınıf arasındaki bir çelişkidir.

Kapitalizm ve burjuvazi, feodal sistemin içinde, onun ana rahmi olan kent toplumunda, feodalizmin diyalektik inkârı olarak doğar ve gelişir. Sonunda da feodal kabuğu çatlatarak yeni bir üretim ilişkileri sistemi olarak ortaya çıkar¹⁶.

İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki ilişki ise bambaşkadır. Bunlar, yani burjuvazi ve işçi sınıfı, bir ve aynı sistemin birbirinin varlık şartı olan unsurlarıdır. Bu nedenle, feodallerle burjuvazi arasındaki çelişkiyle, burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi kategorik olarak aynı şekilde değerlendiren 19-20.yy'lara özgü bir Marksizm ve “zıtların birliği mücadelesi” anlayışı 21.yy'la birlikte geride kalmıştır artık! Bu tür bir “diyalektik”- ve “devrim anlayışı” en fazla işçi sınıfının blüğ çağının dünya görüşünü ifade eder!

Yani, minareyi (21.yy'la birlikte gelişen üretici güçleri) kılıfına (klasik bir Marksizm anlayışına) uydurma çabaları artık boşunadır!

Hani herşey değişiyordu, kendini yeniden üretiyordu! Neden Marksizmin de bu diyalektiğe tabi olduğunu görmek istemiyorsunuz! Marks kahinmiydi, nereden görecekti 21.yy da ortaya çıkan gelişmeleri. “Marksizm bir bilimdir, bu yüzden de o değişmez” mi diyorsunuz! Hangi “bilimden” bahsediyorsunuz siz Allah aşkına, her yy.ın ayrı bir bilimi vardır! Bir Newton fiziğiyle kuantum fiziği arasındaki ilişkileri düşünün.. Bu, her alanda böyle. Yani öyle “bilim” diye değişmez-mutlak birşey yoktur! Bilim, insanların dünyayı evreni kavrayış biçimlerinden doğar. Üretici güçler geliştikçe, insan geliştikçe bilim de gelişir. Bir sürü yeni bilim dalı çıktı bugün, bilimsel gelişmeler her alanda baş döndürücü bir hızla ilerliyor. Siz tutmuş halâ Marksizmin değişmez-gelişmez-mutlak bir bilim olduğundan bahsediyorsunuz! Olmaz böyle şey!

Yoksa Marksizm bir dinmidir ki bu konuya yaklaşımdan korkuyorsunuz! Birileri “laiklik” derdine düşmüş, şeriat gelir diye korkarak-korkutarak siyaset yapmaya çalışırlarken, başka birileri de galiba, Marksizm elden gidiyor diye korkarak, iman tazelercesine, AK-Partiyle

¹⁶„Bilişsel Tarih ve Toplum Bilimlerinin Esasları-İlkel Komünal Toplumdan Bilgi Toplumuna ve Türkiye-
www.aktolga.de

araya sınır çekmeye tekrar eski “solcu” mevzilerine geri dönmeye çalışıyorlar! Hiç kimse korkmasın, Marksizm bir yere gitmiyor!. Marksizm, işçi sınıfıyla birlikte kendi inkârını yaratarak olgunlaşıyor, olgunluk çağına giriyor. Siz hiç delikanlı olmadınız mı! O zaman da aynı şekilde mi bakıyordunuz dünyaya!..Biryandan “dinciliğe”, “laikliğe”, “ulusalcılığa” karşı çıkarken, diğer yandan, Marksizmi de bunlar gibi bir din-tarikat haline getirmenin ne anlamı var!

3-“Marks’a göre, bir nokta gelir bu çelişki biçim değiştirir. Antagonist çelişki, “nonantagonist” bir çelişkiye dönüşür. Bu çelişki, birbirini yok etmek için değil, birbiriyle yarışarak, ortak bir çıkara ulaşmak amacıyla sürer. Dünya, bugün bu yeni çelişki biçimine ulaşacağı yola çıkmış gözüküyor. Bir zaman sonra, yok edici mücadeleler tümüyle sona erecek”

Aslında şu “Marksizmi” işin içine hiç sokmasak daha iyi anlaşacağız Ahmet’le!. Aramızdaki bütün problemler, Ahmet’in son derece sağlıklı, tamamen katıldığı görüşlerini, zorlayarak, illaki eski tip bir Marksizm anlayışının içine sığdırmaya çalışmasından çıkıyor! Olmuyor Ahmet, olmuyor! Daha önce ben de uğraştım otuz yıl bu minareyi bu kılıfın içine sığdırmak için, olmuyor işte, boşuna çaba sarfediyorsun! Bırak artık şu saçma sapan “antagonist-nonantagonist” çelişkileri falan bir yana! 12 Mart öncesinde deliler gibi tartıştık bunları, sen hala usanmadın mı! Yanılmıyorsam, “antagonist” uzlaşmaz, “nonantagonist”de uzlaşabilir demek. Yani, burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişkiler eskiden uzlaşmaz çelişki durumundayken şimdi artık uzlaşabilir çelişki haline gelmiştir demek istiyorsun ve bunu da şöyle açıklıyorsun:

“Burjuvazi ve işçi sınıfı çelişkinin önderleri olan Amerika ve Sovyetler Birliği, dünyayı ele geçirebilmek için sürdürdükleri mücadeleyi uzaya taşırlar ve teknoloji uzay yarışı nedeniyle patlar. Ve birden dünya teknolojik bir atılım yaşar. Bir bakarız ki iki güç arasındaki çekişmenin sonucunda bizim teflon tavalarımız, katı yakıtlarımız, cep telefonlarımız, bilgisayarlarımız robotlarımız olmuş. Bu yeni aletler de yaşama biçimimizi değiştirmiş..Her teknolojik değişim hayat tarzımızı değiştirir. Ve bu teknolojiler de çelişkiler sayesinde ilerler. Marks sonunda bu iki aktörden birinin ortadan kaybolduğu bu çelişkiye antagonist çelişki der. Tarih ve insanlık birinin yok olduğu, diğerinin yeni bir yapıyı doğurduğu çelişkilerle ilerler”

Yani önce (19 ve 20.yy larda), çelişkiler uzlaşmaz olduğu için “devrimler” oluyor, işçi sınıfı, tıpkı burjuvazinin feodalleri yok ettiği gibi burjuvaziyi yok ediyor ve kapitalizmden sosyalizme geçiliyor-sosyalist devletler ortaya çıkıyor (buraya kadar sence bir sorun yok, çünkü herşey Marksizme uygun olarak gerçekleşiyor). Ama sonra, iki sistem arasındaki rekabetten dolayıdır ki çelişkiler artık uzlaşabilir çelişki haline dönüşüyor! Üstelikte bütün bunların hepsi, gene senin dediğine göre, Marks’ın öngörüsüne uygun olarak gerçekleşiyor!.

Şaka yapmadığına eminim ama, bir şeyi unutuyorsun galiba! Sosyalist Sistem-Sovyetler Birliği çöktü-yok oldu Ahmet!! Senin o, “çelişkinin ileriye temsil eden tarafı” dediğin “taraf” kapitalizmle rekabete dayanamayarak yok oldu!! Hani ancak “düşünerek taraf olunuyordu”? Marksizmin, üretici güçlerin daha ileri boyutlarda-olağanüstü bir hızla gelişeceğini söylediği, komünizme-sınıfsız topluma geçişte bir ara aşama olarak öngördüğü sosyalist sistem, üretici güçlerin gelişmesini engellediği için, kapitalizmle rekabette geride kaldığı için tarihin çöp sepetine atıldı Ahmet! Bu, objektif bir realitedir. Ve şimdi biz, bütün bunları sanki hiç olmamış gibi kabul ederek, kafamızı kuma gömüp bıraktığımız yerden tartışmalara devam mı edeceğiz, bravo!..

Ben gerçekten çok eziyet çektim bu yollarda; çok uğraştım, kafa patlattım, çaba sarfettim bu işin içinden çıkmak için; ama şimdi anlıyorum ki, iyiki bu yola girmişim, iyiki gittiği yere kadar götüreceğim diye söz vermişim kendi kendime ve iyiki ölüm döşeğindeki o anam, “sonuna kadar gideceksin ve ortaya çıkan sonuçları da mutlaka yazacaksın” diye vasiyette bulunmuş bana!.Kim bilir, o böyle demeseydi, yani iş sadece bana kalsaydı, belkide ben, bunlarla mı uğraşacağım diye bırakıverirdim ipin ucunu!.Çünkü kolay değil, tek başına yürüyorsun bu yollarda ve ben de bir süpermen değilim!...Neysel!..

21.yy da yaşıyoruz Ahmet! Globalleşme çağında yaşıyoruz. Kapitalizmin üretici güçleri geliştirdiği, dünyanın her yanını hallaç pamuğu gibi attığı bir çağda yaşıyoruz.¹⁷ Kapitalizmden sınıfsız topluma-modern komünal topluma geçiş sürecidir bunun adı. Bu süreci açıklarken, onu “bileşik kaplara” benzeterek, önümüzdeki dönemde sermayenin tıpkı bileşik kaplardaki eşitleştirici su gibi ileri gelişmiş kapitalist ülkelerden gelişmekte olan ülkelere doğru akacağını söylemiştik¹⁸. Yani globalleşme sürecinin gelişmekte olan ülkelerde üretici güçleri geliştirirken, gelişmiş ülkelerde bir durgunluğa neden olacağını, bunun da sınıf mücadelelerinde hesaba katılması gereken en önemli etken olacağını söylemiştik. Bak, daha geçenlerde, Nokia tuttu Almanya’daki fabrikasını kapattı, Çekoslovakya’ya taşıyor. Neden? Maliyetler orada daha ucuz da ondan. Aynı malı orada daha ucuza maletme olanağı var da ondan! Bu kadar basit! Peki ne yaptı buna karşılık Alman işçileri ve sendikalar? Hiç! Ne yapabilirler ki? Adam “çüss” (Allahaismarladık) diyor! Ve bitiyor orada herşey!.

Türkiye gibi ülkelerde ise durum tersine..Son üç yıldır yılda 20 milyar dolar global sermaye girmeye başladı Türkiye’ye..Bu da Türkiye’de üretici güçlerin daha da hızlı bir şekilde gelişmesi demek. Nedir bu şimdi? Bu, hem işverenin, yani Türkiye burjuvazisinin, hem de işçi sınıfının lehine olan birşeydir. İşte Türkiye’de iç dinamiklerle (burjuvaziyle ve işçi sınıfıyla) dış dinamik (globalleşme süreci) arasındaki bağlantı bu noktada ortaya çıkıyor. Eğer burjuvaziyle işçi sınıfı arasında bir işbirliğinden bahsedilecekse bunun maddi temelleri de burda ortaya çıkıyor¹⁹. Bir yanda globalleşmeye karşı çıkan ulusalcılar, diğer yanda ise, bu sürecin nimetlerinden faydalanan modern güçler olarak burjuvazi ve işçi sınıfı.. Olay budur! “Liberal Marksizm” denilen şeyin (eğer böyle birşeyden bahsedecek olursak) maddi temeli de budur sanırım. “Liberal”, yani kapitalizmin-pazar ekonomisinin gelişmesinden yana olan, ama aynı zamanda da “Marksist”, yani, işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki mücadelede işçi sınıfından-çalışanlardan yana olan!. Ama iş burada bitmiyor, yani bu gerçeği görmek yetmiyor; bu maddi temel üzerinde 21.yy’a özgü bir ideolojik sentezi yaratabilmek de gerekiyor. İçine girilen bu yeni süreçte işçilerle-çalışanlarla burjuvazi arasındaki ilişkilerin-sınıf mücadelesinin, globalleşme sürecinin genel akışı ve hedefleriyle, ülke’nin bu süreç içindeki yeriyle uyum halinde olması ancak sürecin bu türden bütünsel bir bakışla ele alınabilmesiyle mümkündür . Yani ülkenin, ülke ekonomisinin bir Çin’le, Hindistan’la, ya da Orta Avrupa ülkeleriyle rekabet-yarış halinde olduğunu unutmadan yürüteceksin sınıf mücadelesini! Ben “solcuyum-Marksistim gerisi beni ilgilendirmez” diyemezsin yani..İlgilendiriyor işte, adam koskoca Nokia’yı kapattı da Çekoslovakya’ya gitti bak!.. Bunlar hep yeni faktörler..Bunları hesaba katmadan sınıf mücadelesi falan yapılamaz artık 21.yy’ da. Yeni tip bir bakış açısı-dünya görüşü ihtiyacı bu objektif koşullardan kaynaklanıyor.

Bu süreç dünyayı modern sınıfsız topluma doğru götüren bir süreçtir. Yani öyle, iki sınıf arasındaki çelişki, Marks öyle demiş diye önce “antagonistken” sonra da “nonantagonist” hale falan gelmiyor!..”Antagonist”-yani uzlaşmaz olan işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki çelişki değildir; kapitalizmle, onun ana rahminde gelişmekte olan modern sınıfsız toplum arasındaki çelişkidir uzlaşmaz olan. Ama uzlaşmaz deyince, buradan hemen, birinin diğerini zorla yoketmesi falan da anlaşılmalıdır artık!! Uzlaşmaz olan, iki üretim ilişkisi-iki toplum biçimidir. Biri diğerinin içinde gelişmeden de devrim falan olmaz! Üstelik, kapitalizmden modern sınıfsız topluma geçiş, üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olarak, zamana yayılmış bir şekilde barışçıl bir şekilde, yani kırıp dökmeden gerçekleşecektir. 21.yy da eğer halâ devrimci olmak istiyorsanız siyaseti bilimsani olarak yapmaya çalışın. Çünkü modern komünal topluma giden yolu açan onlardır..

”Bu çelişki, birbirini yok etmek için değil, birbiriyle yarışarak, ortak bir çıkara ulaşmak amacıyla sürer. Dünya, bugün bu yeni çelişki biçimine ulaşacağı yola çıkmış gözüküyor. Bir

¹⁷ Bu süreci „Bilişsel Tarih ve Toplum Bilimlerinin Esasları, İlkel Komünal Toplumdan Bilgi Toplumuna ve Türkiye“ adlı çalışmada ayrıntılı olarak ele almaya çalıştık. www.aktolga.de

¹⁸ „Bilişsel Tarih ve Toplum Bilimlerinin Esasları“..www.aktolga.de

¹⁹ Yani, „liberaler“ öyle istedi diye değil!..

zaman sonra, yok edici mücadeleler tümüyle sona erecek” diyorsun, ne demek bu? Burjuvaziyle İşçi sınıfının birbirlerini yok etmeye çalışmaları kapitalizmin tarihsel gelişme süreci içinde belirli bir aşamaya denk düşer. İşçi sınıfının bluğ çağıdır-delikanlılık çağıdır bu çağ. Nereye yok ediyorsun ki burjuvaziye? Ettin de ne oldu, işte gördün! Yani bu konuda Marksizmin söyledikleri doğru çıkmadı. Bu gerçeği görmekten korkmayalım. Bu Marksizmi küçültmez, sadece onu yerine koyar..

Sonra diyorsun ki, “bu iki sınıf birbiriyle yarışarak ortak bir çıkara ulaşacak”! Burjuvaziyle işçi sınıfının yarışarak ulaşacakları o “ortak çıkar” nedir ki? Sınıfsız toplum mudur yoksa? Ama benim bildiğim kadarıyla sınıfsız toplum burjuvazinin ve işçi sınıfının birlikte yok oldukları bir sürecin ürünü olacaktır. Yani sınıfsız toplum kapitalist toplumun diyalektik inkârı olarak ortaya çıkacaktır. Ve bunun da öyle ortak çıkarla falan bir ilgisi yoktur. Sürecin doğal sonucudur bu o kadar. Yoksa burjuvazi, hiçbir zaman sınıfsız toplum için falan uğraşmaz! Onun tek istediği azami kârdır. İşçi sınıfı da öyle, o da daha iyi bir yaşam için mücadele eder hep o kadar. Biri ipin bir ucundan asılırken diğeri de öbür ucundan asılır, bu şekilde bir durumdan bir başka bir duruma geçilir...

Bütün mesele, mekanik-materyalist bir dünya görüşüne sahip olmaktan kaynaklanıyor! Şeyleri, birbirlerinden bağımsız, objektif-mutlak gerçeklikler olarak görme anlayışı yatıyor işin altında. İşçi sınıfının kendi nefsiyle-kendisi için bir sınıf olarak-gelişme çağının ideolojisi bu türden bir dünya görüşünü gerektiriyordu. Bir “o” (burjuvazi) vardır bu durumda, bir de “ben” (yani işçi sınıfı)! Burjuvaziye karşı bir reaksiyon olarak ortaya çıkan kendi nefsinin (self) tanımlayabilmek için bu tür bir dünya görüşünü geliştirmeye mecburdu o zamanlar işçi sınıfı. Özünde birbirlerinden bağımsız olarak varolan, iki ayrı sistemi temsil eden objektif mutlak gerçekliklerdi bunlar. Kapitalizm-burjuvaziyle, sosyalizm de-işçi sınıfıyla özdeşti. Bunları birbirinin zıttı oluşumlardı. Nasıl ki kapitalizm ve burjuvazi feodalizmi ve feodalleri yok etmişlerse, sosyalizm ve işçi sınıfı da aynı şekilde kapitalizmi ve burjuvaziye yok edecekti. Diyalektik materyalizm böylesi öngörüyordu! Halbuki burjuvazi ve işçi sınıfı, varlıkları birbirlerine bağlı olan, biri olmadan diğeri de olamayacağı gerçekliklerdir. Bunların arasındaki ilişkinin özü de, birbirini yok etmek, ya da, “y yarışarak ortak bir hedefe doğru gitmek” değil, birlikte üretmek, mücadele etmek, bu şekilde, içinde buldukları sistemin inkârını gerçekleştirmektir.

TÜRKİYE’DE SINIF MÜCADELELERİNİN DİYALEKTİĞİ

Bütün bu söylenenleri toplarsak, ortaya çıkan tablo şudur:

1-Dünya 21.yy’ la birlikte yepyeni bir sürecin içine girmiştir. Bu süreç içinde Türkiye ancak, globalleşmenin kaymağını yiyen, gelişmekte olan ülkeler safında yer tutarak (bir malı daha iyi kalitede ve daha ucuza üretme çılgınlığına uyum sağlayarak) ayakta kalabilir. Yani artık, hangi biçimde olursa olsun (ne ulusalcı, ne de dinci bir biçimde) Türkiye’nin içe kapalı bir ülke olarak yaşama şansı yoktur.

2-Türkiye bir yandan globalleşme süreciyle bütünleşirken, diğer yandan da kendi içinde kabuk değiştirmekte, sırtındaki Osmanlı artığı ulusalcı-Devletçi kabuğu atarak yeni duruma uygun yeni bir üstyapı oluşturmaya çalışmaktadır. Toplumun yeni bir anayasa özleminin altında yatan gerçek budur.

3-Bu nedenle, bugün Türkiye’de iki Türkiye ve iki taraf bulunmaktadır. Bir yanda Osmanlı artığı bir Devlet Sınıfının önderliğinde, eskiyi-eski Türkiye’yi temsil eden güçler, diğer yanda da, Anadolu burjuvazisinin önderliğinde, yeniyi-kapitalist Türkiye’yi temsil eden güçler vardır. Bu süreç içinde (bu sürecin niteliği değişinceye kadar), Türkiye işçi sınıfının ve çalışanların varoluş koşulları-çıkarları ile Anadolu burjuvazisinin çıkarları arasında stratejik bir uyum sözkonusudur. Çünkü bunların her ikisi de globalleşme sürecinin nimetleriyle büyümekte-gelişmektedirler. Bu nedenle, eski-ulusalcı Türkiye’ye, onun temsilcisi güçlere karşı mücadelede Anadolu burjuvazisiyle işçi sınıfı omuz omuza olmak durumundadır.

4-Ama bu, modern Türkiye'yi temsil eden güçler olarak, Anadolu burjuvazisiyle işçi sınıfı-çalışanlar arasındaki çelişkilerin artık ortadan kalktığı anlamına gelmez! Sınıf mücadelesi toplumsal gelişme sürecinin motoru olmaya devam etmektedir. Mücadele olmadan ilerleme de olmaz. Ama, sınıf mücadelesi veren işçi sınıfı ve çalışanlar için hedef artık hiçbir zaman "burjuvaziyi yok ederek kendi düzenlerini kurmak" falan değildir! Türkiye işçi sınıfını temsil eden güçler bu iki sınıfın birbirlerinin varlık şartı olduğunun bilincindedirler. Birlikte varolmak, daha ileri, daha gelişmiş, toplumsal refahın daha iyi paylaşıldığı bir toplum için mücadele etmek..işte sınıf mücadelesinin hedefleri bunlardır. Nerede haksızlık, adaletsizlik orada işçi sınıfının-çalışanların yükselen sesi..bu şekilde, toplumu hep bir adım ileri götürmek..Modern sınıfsız topluma giden yolun diyalektiği budur...Hep gelişmeden ilerlemeden yana olmak, ama aynı zamanda da toplumsal refahın paylaşılması için mücadele etmek..İşte, işçi sınıfını ve burjuvaziyi birlikte geliştirerek yok olmaya götüren sürecin diyalektiği budur. Çok uzak olmayan bir gelecekte (her halukârda 21.yy da) bir gün gelecek, fabrikalarda işçilerin yerine artık robotlar çalışacak..Artı değer, kâr elde etmenin anlamını kaybettiği böyle bir toplumda burjuvaziye de yer yoktur artık! Üretimi planlayan beyin gücü ile, motor sistem unsurları olarak robotlardan oluşan bir sistem düşününüz..gidiş bu yöndedir...

Bütün bunları şöyle formüle edelim: Mücadele ederek birlikte olmak..ya da, eski Türkiye'ye-ulusalcılara karşı birlikte olmak, birlikte mücadele etmek; kendi aranda ise, birlik içinde mücadele halinde olmak..

Çünkü, eski Türkiye ile yeni Türkiye arasındaki çelişki "uzlaşmaz" bir çelişkidir. Bunlardan birinin diğerini yok etmesi kaçınılmazdır. Eninde sonunda, burjuvazinin feodalleri yok edişi gibi, yeni Türkiye de eski Türkiyenin antika güçlerini yok edecektir. Bir tür kabuk değişimi olayıdır bu. Ama, yeni Türkiye'nin güçleri, burjuvazi ve işçi sınıfı (iç dinamiği oluşturan unsurlar) arasındaki çelişki "uzlaşabilir" bir çelişkidir. Uzlaşabilirlik aynı zemini paylaşmaktan, birlikte varılmaktan kaynaklanır; bu zemin, zıtların birliğini oluşturan yeni Türkiyenin varoluş zeminidir. Mücadele ise, bu zemin üzerinde gelişen sınıf mücadeleleriyle karakterize olunur. Sistem bu iki ayağı üzerinde yürüyerek ilerler, gelişir...

6-Ama bütün bunlar da yetmez! Bir de işin "çevreye" dönük yanı vardır. Çünkü evet, yeni Türkiye, modern burjuvazi ve işçi sınıfı falan ama, bu yeni Türkiye de doğayla-çevreyle etkileşme içinde varoluyor, kendini üretiyor. Globalleşme, rekabet, daha iyi kalitede ve daha ucuza üreterek öne çıkmak derken, kantarın topuzu kayıpta iş doğayı-çevreyi tahrip noktasına geldimiydi ya iş biter! Bindiğin dalı kestikten sonra ne işe yarayacak ki bütün bunlar!. Bu nedenle, işçi sınıfının ana rahminde gelişen, onun politikasına yön vermeye çalışan modern komünal toplum güçleri, burjuvazinin azami kâr hırsıyla doğayı tahrip ederek vahşi bir şekilde gelişmek-büyümek hırsına karşı dizginleri ele alabilmeli, sürecin kontrol altında gelişmesi için ellerinden geleni yapmalıdır.

7-Ama gene yetmez! Sen ne yaparsan yap, globalleşen bir dünyada, sadece ulusal sınırlar içinde kalarak bazı temel sorunları çözmek artık mümkün değildir. Örneğin çevre sorununu sadece ulusal sınırlar içinde kalarak çözemezsin. Elin adamı imzalamıyor anlaşmaları! Ne olacak o zaman, çevreye duyarlı hareket ettiğin için senin maliyetlerin artarken onunki yerinde sayacak..haksız rekabet yani..İşte tam bu noktada, sürecin uluslararası düzeye taşınması gerekiyor.. Dünyanın her yerinde aynı amaca yönelik koordine bir çalışmayla çözülebilir bu tür sorunlar..

Çin, Hindistan, gelişmekte olan ülkeler vs. diyoruz. İnsanlar ayda yüz dolara çalıştırılıyorlar bu ülkelerde. Sen istediğin kadar ulusal düzeyde sınıf mücadelesinden bahset, adam "alır başımı giderim Çine diyor", nasıl mücadele edeceksin bu durumda?.Onun için, bugün her zamankinden daha çok global düşünmek-enternasyonalist olmak zorundayız..Global sorunların çözümü için global olarak örgütlenmek şarttır..

TÜRBANA GELİNCE

Bütün bunlardan sonra hala neden mi Türban! Bütün bu sorunların arasında türbanın yeri mi ne?..

Türbanın “bir üniversite sorunu” olma yanının devde kulak kaldığını, onun bir turnusol kağıdı olduğunu söylemiştik. Ama bu kadarla da değil, o aynı zamanda Türkiye burjuva devrimi sürecinin sigortasıdır da! Sigortan olmadıktan sonra sen istediğin kadar elektrik teşkilatından bahset evin içinde! Neden mi:

1950 leri, Menderes dönemini, sonra da Demirel’i ve Özal’ı düşünün. “Sistem çalışıyor” mu, çalışıyor! Ülkede serbest seçimler yapılıyor mu, yapılıyor! Peki sonra ne oluyor? Halkın oylarıyla seçilen milletvekilleri Ankara’ya gelipte iktidarı devralmaya kalkınca, diyor ki Devlet, “durun bakalım”! “Ne istiyorsunuz siz, alın işte, “Devlet malı deniz, yemeyen domuz”! “Al şu Devlet bankası sana, şu da sana bağlansın”. “İşte KİT ler de orada, yeyin efendiler yeyin, patlayıncaya kadar yeyin, daha ne istiyorsunuz”! “İktidar olacaksınız da ne halt edeceksiniz, o zaman bu kadarını yiyemezsiniz ki”. “Burnunuzdan getiririm vallahi”! “Bak işte ne güzel, Devlet garantisiyle burjuva sınıfına katılacaksınız sizler de”!..

İşte, Türkiye’de burjuva devrimi sürecinin dejenere olmasının, bu denli zamana yayılmasının, sürecin bu kadar yavaş ilerlemesinin nedeni budur! Halkın seçtiği insanların Ankara’ya gelince Devlet tarafından satın alınmalarının (“uzlaşmanın”) mekanizması budur. Ama bu kez bu mekanizma (“uzlaşma” mekanizması) işlemedi! Neden mi, TÜRBAN YÜZÜNDEN!

Şöyle bir düşününüz, AK Parti’de örgütlenen Anadolu burjuvalarının, zora gelince Devlete teslim olmamalarının önündeki en büyük engel nedir bugün, türban değil midir! Çünkü Devlete teslim oldukları an türban davasından dolayı temsil ettikleri kitleden koparlar. Türban bu anlamda onları kendi tabanlarına bağlayan bir simge! Bunu çok iyi biliyorlar. Aslında Devlet de bunu çok iyi biliyor. Türban konusunda AK Partiyi “ikna” ettiği an onun ehlileştirilmesi daha kolay olacaktır! Türban uzlaşmayı engelleyen bir tür simge oluyor burada. Bu yüzden de, komik ama, sanki burjuva devrimi sürecinin sigortası rolünü oynuyor o!!

Tabi, türbanın bir üniversite sorunu olma boyutu da var; üniversite çağına gelmiş insanlara kimsenin nasıl giyineceğini dikte etme hakkının bulunmadığı apaçık ortada. Ama bu, olayın görünen yanı..Asıl sorun, egemen Devlet Sınıfının, tayin edici olma-belirleyici olma-hükmedici olma konumunu kaybetmesinden kaynaklanıyor. Türban, iki sistem-egemenlik biçimi arasındaki mücadelede bir tür simge rolünü oynuyor.. Yaşasın türban!!..

“Neden önce türban, bütün demokratikleşme adımları hep birlikte atılsın, AK Parti neden önce kendi tabanına yöneliyor” eleştirisine gelince: Bu işin önceliği sonralığı yoktur! Problem çözmek bir yerde güç-kaynak sorunudur-“hesap kitap işidir”!. Ortada çözülmesi gereken bazı sorunlar varsa, önce kendine belirli hedefler koyar, stratejiler oluşturursun. Sonra da işin bir ucundan tutar yürürsün..

Eğer AK Parti türban sorununu yeni anayasa çerçevesi içinde diğer reform adımlarıyla birlikte gündeme getirseydi, o zaman aynı anda, hem CHP’ye hem de MHP’ye karşı birlikte mücadele etmek zorunda kalacaktı. Sonunda da diyeceklerdi ki, görüyorsunuz bakın AK Partinin derdi türbanmış! “Türbandan vazgeçin diğer konularda bir uzlaşmaya varabiliriz”! En azından TUSİAD’cılar, Doğan Medya Grubu, yargı ve asker çevreleri, yani Devlet Sınıfının önemli kesimleri böyle koyacaklardı olayı (öyle de yapıyorlar zaten). Ve iş çatışma noktasına gelince de, birçok “liberal” gene aynı tavrı takınacaklar, bırakın şu türbanı, türban yüzünden diğer reform adımları güme gidiyor diyeceklerdi!.. Ne yapacaktı peki o zaman AK Parti? Türbandan vaz geçse kendi tabanından kopacak, yok vazgeçmeyipte ısrar etse, bu sefer de türban yüzünden diğer reform paketlerini tehlikeye sokmuş olacaktı. Bu nedenle, önce MHP ile türban, sonra da diğerleri dedi ve bence de çok doğru bir karar almış oldu.

Türban konusunda MHP'yle yapılan işbirliğine gelince. Bu işbirliğini AK Parti zorlamadı ki, tersine MHP atladı bu işe! Nedeni ise açık: 22 Temmuz dersleri deniyor buna! Başta Açar ve Mumcu olmak üzere, MHP de şunu açıkça gördü ki (aslında CHP nin ve “solcuların” dışında bunu herkes gördü), öyle Bekir Coşkun ağzıyla, halkı “göbeğini kaşıyan adam” olarak görerek siyaset yapılamaz artık bu ülkede! Yapmaya kalkarsan da marjinal bir grup olarak kalırsın!

Kısacası, Ak Partiyi reformlar konusunda zorlamaya evet, “liberal Marksistler” olarak ideolojik önderliği ele almak için çaba sarfetmeye evet, AK Partinin içindeki kapitalizm öncesi kalıntılara, bunların çağ dışı marjinal taleplerine karşı çıkmaya evet...Ama bütün bunları yaparken esas duruşunu değiştirmeyeceksin! Devlet Sınıfının karşısında AK Partinin bulunduğu tarafta durarak vereceksin mücadeleyi. Çünkü bu platform demokrasi platformudur. Mücadeleye evet, ama bu mücadeleyle hiçbir zaman Devletçi tarafın işini kolaylaştırmayacaksın. Çünkü onların işi kolaylaştıkça, halkın Türkiye'nin işi zorlaşır bunu hiç unutmayacaksın!. Türkiye dört tane darbe girişimini arkasında bırakarak geldi bu günlere (gerçekleşemeyenlerini saymıyoruz). Daha ileri gidebilmek için elde olanı muhafaza etmeyi öğrenmeliyiz.

İki noktanın altını çizerek tamamlayalım:

1-TÜSİAD, eninde sonunda, bir koltukta iki karpuzun birden taşınamayacağını görecektir, Devletçi bağlarından kurtularak bu “tarafa” gelecektir!.Bundan kimsenin şüphesi olmasın!..

2-Anadolu kapitalistleri ve Ak Parti için AB süreci, reformlar-demokratikleşme yaşamsal önemi olan sorunlardır. Yani Ak Parti, bazı “liberaler” öyle istediği için AB ye yönelmiyor, ya da globalleşme yoluna girmiyor! Bu süreç onlar için yaşamsaldır, yani olmazsa olmazdır. Başka türlü varolamazlar, ayakta kalamazlar ve kendileri de bunu çok iyi biliyorlar. Bu nedenle, hani öyle “türbanla falan uğraşıyorlar da diğer reformları ihmal ediyorlar” eleştirisi boştur! Kimsenin yüzüsuyu hürmetine reformculuğa soyunmuyor AK Parti! Bu çaba onların varoluş koşuludur. Ve geri dönüşü olmayan bir yoldur bu. Biraz da Türkiye'nin iç dinamiklerine güvenmeyi öğrenelim...